

ДОМАЦ

ЛИСТ ДОМА УЧЕНИКА ЧАЧАК

БРОЈ 24 • ПРОЛЕЋЕ 2015.

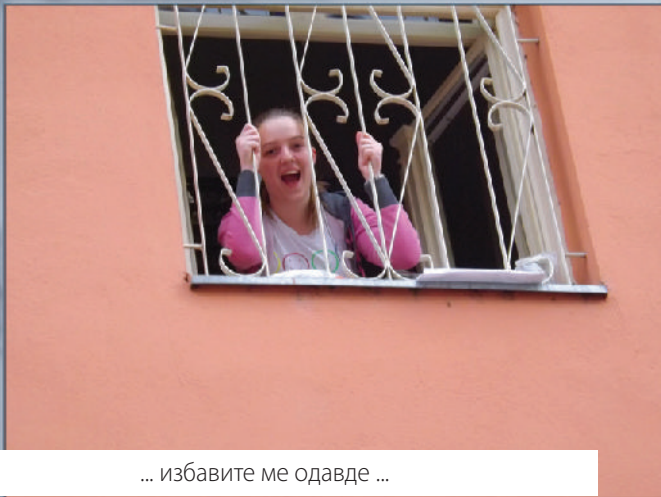

У ОВОМ БРОЈУ:

- ✱ РАЗИГРАНИ ТАЛЕНТИ
- ✱ У СУСРЕТ ДОМИЈАДИ
- ✱ МОЈ ХОБИ
- ✱ ЈУНАК НАШЕГ ДОМА
- ✱ ИЗЛЕТ НА ГРАДИНУ
- ✱ СПОМЕНИК ТАНАСКУ РАЈИЋУ
- ✱ ЗАШТИТИМО ПРИРОДУ
- ✱ КРАТКА ШЕТЊА КРОЗ ДОМ
- ✱ МЕЊАЈУЋИ СЕБЕ, МЕЊАМО СВЕТ
- ✱ САЈАМ КЊИГА У БЕОГРАДУ
- ✱ ЛЕТОПИС
- ✱ ВАЉА СЕ, НЕ ВАЉА СЕ!

ДОМ – НАШЕ УТОЧИШТЕ У СРЦУ ГРАДА!

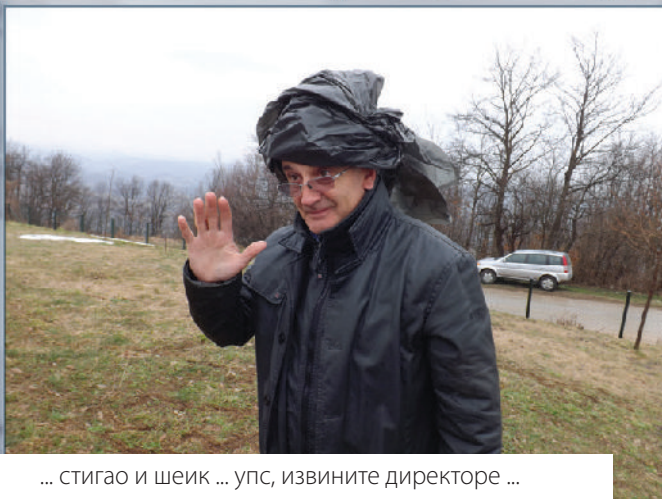

... избавите ме одавде ...

... домска гозба после викенда ...

... стигао и шеик ... упс, извините директоре ...

... стигао и спајдермен ... да није директор ... , а Телеком цвета!

... „Сваки прави момак, има пивски стомак” ...

ДОМАЦ

БРОЈ 24
ИЗЛАЗИ ЈЕДНОМ ГОДИШЊЕ

Издавач:
ДОМ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА ЧАЧАК
Учитељска 8, 32000 Чачак
www.domucenika-cacak.org.rs

За издавача:
Момчило Петковић,
директор

Уредник:
Братислав Бежанић,
васпитач

Помоћници уредника:
Никола Видаковић, III разред
Игор Топаловић, II разред

Редакција:
Милица Матовић, III разред
Братислава Новковић, II разред
Младен Ранђић, III разред
Срђан Петронијевић, II разред
Јелена Живановић, II разред
Рада Новитовић, I разред
Никола Стојановић, III разред
Дијана Маринковић, III разред
Милица Илић, I разред

Ликовни њрилози:
Марта Радмилац, IV разред
Марија Терзић, III разред

Штампа:
„Атеље ЈУРЕШ“ Чачак

Тираж 250

ЛЕТОПИС ШКОЛСКЕ
2014/2015.

- 31. 8. 2014.** У Дом је усељено 126 ученика.
10. 9. Пројекција документарног филма „Чачак кроз векове“.
18. 9. Одржан састанак Ђачког парламента. За председника парламента изабран је Бојан Равић, ученик четвртог разреда.
25. 9. Прва домска журка.
2. 10. Прва филмска пројекција на новом „смарт“ телевизору у домској сали. Приказан је филм „Механичар“ Сајмона Веста.
8. 10. Одржан је домски турнир у шаху за дечаке. Победник је Марко Ђурић.
15. 10. Одржано је прво коло домског квиза. Победничка екипа: Милица Марковић, Урош Пантовић, Марко Ђурић и Бојан Равић. Своју награду, слатки пакет, победници су поделили са својим навијачима.
29. 10. Друга журка у Дому.
20. 11. Пројекција филма „Чарлијев свет“ режисера Стефана Чбоског.
4. 12. Друго коло домског квиза. Након веома неизвесне борбе, победила је екипа Б у саставу: Драган Пантелић, Борис Пењишевић, Иван Матијевић и Ивица Дуковић.
5. 12. Пројекција филма Чудесна судбина Амелије Пулен.
13. 12. Монодрама „Надежда Петровић“ у извођењу Биљане Ђуровић и режији Божицара Ђуровића.
18. 12. ГЛЕДАМ, СЛУШАМ — МИСЛИМ, радионица против насиља, у оквиру пројекта Млади у превенцији насиља и дискриминације у реализацији ученика Прехрамбено-угоститељске школе.
20. 12. На такмичењу у стандардним играма у Београду у организацији Плесног савеза Србије, наш домац, Давид Ђукић, освојио је прво место у категорији старијих омладинаца.
24. 12. Треће коло домског квиза
25. 12. Домска журка са новгодишњом „лутријом“ жеља.
30. 12. Завршени радови на изградњи вешернице у дворишту Дома.
19. 1. 2015. Вративши се са распуста, домци су се пријатно изненадили: у собама су их дочекали стари кревети са новим душецима и јастуцима на којима се спава као на облацима.
21. 2. Учешће на регионалној домијаду у Ужицу.
7. 3. Учешће на регионалној домијаду у Врњачкој Бањи.
11. 3. Излет на Љубић брдо, обилазак споменика Танаску Рајићу.
12. 3. Представа „Кирија“ Б. Нушића у извођењу аматерске позоришне трупе Круг. Режија — Милутин Гиги Јевђенијевић.
21. 3. Учешће на регионалној домијаду у Краљеву.
25. 3. Излет на Градину: чланови новинарске секције посетили су ово археолошко налазиште на планини Јелици.

Домске секције:

РАЗИГРАНИ ТАЛЕНТИ

Драмска секција

Ове године наши талентовани домци вредно припремају драмски комад „Морска болест” Властимира Глигоријевића. Реч је о комедији карактера која на занимљив начин говори о нашим манама и врлинама. Секцију води васпитачица Јасмина Оцокољић. За рад секције се пријавило доста талентованих и упорних домаца, а васпитачица је изабрала шест најбољих. Затекали смо их на проби на сцени домске сале и након кратког времена схватили смо да ће ова весела дружина осветлати образ нашег дома на предстојећој домијади, која ће се одржати 4. априла у Крушевцу.

Јелена Живановић, II разред

Модеран плес

Је’н-два-три и... Загревање је завршено, сад дајемо све од себе. Након три месеца рада, дошао је час да кореографи из плесног клуба „Старденс”, Марко и Бојана, изаберу плесачице које ће нас представљати на домијади. Ово је последња проба у 2014. години, међу нашим девојкама влада неизвесност. Након пробе, и сами изненађени напредком нових играчица, кореографи доносе одлуку, сигурни да ће девојке које су остале у тиму, оправдати њихов труд. Домци су похрлили на галерију, да аплаузом дочекају изабране девојке. То су: Јована Биорац, Тамара Чекић, Маја Димитријевић, Маја Шљукић, Ангелина Аврамовић и Верица Мартиновић, док су Јована Петровић и Бранкица Ђурашевић изабране као резервне играчице. Васпитачица Јасмина Оцокољић, задужена за рад секције, каже да јој је жао што је само шест девојака могло да остане у тиму, али правила се морају по-

штовати. Сада је пред одабраним члановима секције велики задатак – оправдати успех од прошле године. Нама остаје да их бодримо и из свег гласа навијамо за њих.

Брајислава Новковић, II разред

Музичка секција

Као и претходних година, музичка секција је окупила ученике талентоване за певање и свирање. Клавир свира Нина Мартаћ, ученица трећег разреда Музичке школе. Прате је Вукашин Никитовић на гитари и Тијана Бојовић, ученица другог разреда Музичке школе, на флаути. Главни вокал је Јована Биорац. Помаже им стручни сарадник из Музичке школе, Александар Јеринић, који се труди да им да добре савете. Дали су све од себе да увежбају популарну песму „All of you” коју изводи John Legend, али се још дуго двоумили између ове и домаће баладе „Умиру јелени” *Последње ијре лейицира*, коју су затим неуморно увежбавали. На крају су ипак одлучили да ће се у Крушевцу представити песмом „Let it be” од Битлса.

У категорији етно музике и ове године ће нас представити Јована Биорац песмом „Гора” Василисе. Јована ће већ четврту годину заредом певати на регионалној домијади у категорији етно музике, њеном омиљеном музичком правцу.

Брајислава Новковић, II разред

Ликовна секција

Наши ликовни уметници почели су са радом средином октобра. Ову креативну групу предводи васпитачица Бисерка Неговановић. Као резултат њихових креативних радионица организоване су изложбе радова, а тема прве изложбе

била је лептир као симбол разноликости. У свом раду користе различите материјале – стакло, дрво, глину, глиномол, пластелин итд. Правили су накит од глине, шарали су стаклене тегле, флаше бојама за стакло и акрилним бојама. Други део тима бавио се макетарством – пројектовали су малену сеоску кућу са двориштем коју ће ускоро завршити.

Дијана Маринковић, III разред

Фолклорна секција

Ма колико да су се трудили, ни ове године нису успели да оформе мешовиту фолклорну секцију. Од свих деачака остао је најупорнији и најталентованији – Немања Чоловић. То иде у прилог кореографији коју су изабрали, а то су игре из Лесковца. Наиме, ова кореографија говори о надигравању мушког солисте са девојкама. Сви се труде да што боље увежбају кореографију којом ће се представити публици у Крушевцу.

Никола Стојановић, III разред

Новинарска секција

Живот у Дому је динамичан и узбудљив. Сваки домски дан испуњен је занимљивим дешавањима, а на нашим новинарима је веома одговоран задатак да те лепе тренутке отргну од заборавља. Наши репортери су свуда присутни, прате живот у дому и труде се да део те атмосфере пренесу на папир.

Ако сте се негде пронашли или се преварили и слатко насмејали, за то су криви наши новинари оштрог ока и још оштријег ума.

*Никола Видаковић, III разред
Ијор Тојаловић, II разред*

Спортијске секције:

У сусрећу предстојећој домијади

Кошарка

Никада тежи задатак није био пред нашим кошаркашима које и ове године предводи васпитач Александар Аџемовић. Тежак је јер се од њих много очекује. Ове године прву петорку чине домци који активно тренирају кошарку у градским клубовима. Лазар Мијушковић и Урош Радојичић, новајлије у тиму, тренирају у КК „Борац”, док Марко Савић, и браћа Радојевић, Саша и Немања, тренирају у КК „Железничар”. Од октобра прошле године они се константно припремају за предстојеће такмичење у Врњачкој Бањи, а тренирају у сали Техничке школе. Браћа Радојевић имају мотив више за победу, јер играју пред њима домаћом публиком. Овој екипи не недостаје ни храбрости ни умећа, па нам преостаје да се надамо да ће и срећа бити на њиховој страни.

Фудбал

Фудбалска секција у дому наставља и ове године дугогодишњу традицију и активно тренира за предстојећу домијаду. Васпитач, задужен за ову секцију, Александар Аџемовић, труди се да домцима обезбеди што боље услове за рад. На његов позив дошао је и дугогодишњи тренер ФК „Борца” и велики стручњак, Александар Ивковић-Шериф, који се труди да нашим домцима пренесе што више свог богатог искуства. Од октобра се активно тренира у „балону”, крај терена ФК „Слобода”. Тренинзи су сваког уторка и четвртка. Прво тренирају девојке, које се сваке године у великом броју пријаве за ову секцију и врло радо је похађају. Након њиховог тренинга на терен излази мушка екипа која је увек спремна за добро партију фудбала.

Велика очекивања од наших кошаркаша

Стони тенис

На први поглед овај спорт је веома једноставан и лак. Са тим се не слажу наши домци који се активно спремају за предстојећу домијаду. Сада већ искусна екипа, која представља наш дом, тренира сваког понедељка и среде у сали Дома за следе. Нажалост само једна девојка иде на ову секцију, а то је Јелена Чкоњевић. Она је спремна да пружи свој максимум на домијади. Мушка екипа је знатно бројнија и искуснија, то су момци који се такмиче по други пут на домијади и поносно ће носити дрес нашег дома.

Одбојка

Иове године се у сали Техничке школе наши одбојкаши припремају за домијаду. Сваког уторка и четвртка, под будним оком васпитачице Олгице, одвијају се тренинзи, где се увежбава техника и припремају тактике за такмичење. Мушка и женска екипа редовно одмеравају снаге у међусобним окршајима, синхронизујући своју игру и развијајући тимски дух.

Стрељаштво

Промена клуба није пореметила наше, већ сада искусне, стрелце. Наиме од ове школске године са нашим домом сарађује СК „Слобода” која је озбиљно схватила своју улогу у спремању домаца за домијаду. Васпитачица Олгица, задужена за рад ове секције, редовно контролише одласке домаца на тренинге и прати колико су наши домци прецизни.

Шах

Вече је доба дана када се чланови шаховске секције окупљају, покушавајући да доведу своју игру до савршенства. Васпитач Аџемовић се труди да им својим саветима и смерницама у томе помогне и веома је задовољан њиховим ентузијазмом и квалитетом игре. Женска екипа остала је непромењена: Слађана Ковачевић, Марија Радојичић и Биљана Драгић, док је мушка добила појачање: поред већ искусног Марка Ђурића, ту су и Драган Пантелић, Стефан Зарић и Вукашин Никитовић.

Игор Тојаловић, II разред
Никола Вудаковић, III разред

Извештај са такмичења:

ДОМИЈАДА У УЖИЦУ

Тог суботњег јутра у Учитељској осам било је неубичајено живо. Сви су се ужурбано спремали и окупљали. Још нерасањени и поспани, са чудним осећајем неизвесности у стомаку укрцали смо се у аутобус и кренули пут Ужица. Тај 21. фебруар очекивали смо још од октобра, јер је тај дан био предвиђен за Регионално такмичење домова у одбојци и стоном тенису. Четири месеца текле су припреме за ово такмичење, па су стога и наша очекивања била велика, али ипак, свима нам је најважније било дружење и добар провод, које свака домијада носи са собом.

Наши домаћини из Дома ученика „Петар Радовановић“ срдечно су нас дочекали и лепо угостили. Након доручка запутили смо се у салу Медицинске школе где је требало да се одржи такмичење у одбојци за дечаке. Сви смо били задивљени изгледом новоизграђене школе, да су неки помишљали и да остану у Ужицу. Убрзо смо на те-

рен изашли и ми, а са друге стране мреже чекала нас је екипа из Ивањице. Ушли смо у меч као фаворити и превише смо се опустили. Изгубили смо први сет, али смо успели да преокренемо ситуацију и победимо. Касније, у полуфиналу наишли смо на много јачег противника – Краљево. Но, нисмо се деморалисали. Изашли смо на терен и дали све од себе. Нажалост, то није било довољно, изгубили смо и завршили такмичење као четврти у генералном пласману.

У међувремену у сали Дома „Петар Радовановић“, девојчице су очекивале свој први меч. Нису имале среће са жребом, јер су у првом колу налетеле на главног фаворита – а то је опет била екипа из Краљева. Играле су сјајно и пожртвовано, али су на крају ипак биле поражене од стране надмоћнијег противника.

Док су се одбојкаши и одбојкашице трудили да освоје пехар, наши стонотенисери су у Дому ученика „Миодраг Матић“ одме-

Одбојкашице

равали снаге са екипом из Ваљева. Нажалост, и они су били надјачани. У женској конкуренцији представљала нас је Јелена Чкоњевић, али ни она није имала успеха.

Због наших пораза нисмо очајавали, већ смо остали до краја и навијали за друге екипе, јер је поента ових сусрета управо у дружењу и ширењу такмичарског духа. Тог дана нам срећа није била наклоњена. Вратили смо се у Чачак без пехара, али ћемо до године више тренирати и доћи ћемо јачи и спремнији.

Никола Вудаковић,
Младен Ранђић, IV разред

Домијада у Врњачкој Бањи

Прохладно и снежно јутро у Врњачкој Бањи. Ово лепо туристичко место навикли смо да виђамо окупано сунцем, препуно туриста и забаве, али је тог 7. марта изгледало хладно и пусто. Још један сусрет домова западне Србије. Овог пута решени смо да се без пехара не враћамо у Чачак. Пред нашим шахисткињама дрхти конкуренција, јер су прошле године освојиле треће место на републичкој домијади. Шахисти су, такође решени да освоје пехар, а највеће наде полажемо у наше кошаркаше. Долазимо на место окршаја – Угоститељско-туристичка школа у Врњачкој Бањи. Почине одмеравање снага. Кошаркаши показују своје умеће у циљу

заstraшивања противника. Наша екипа је један од фаворита и жарко желимо да узмемо злато које нам већ годинама измиче из руку. Прво и друго коло прошли смо лако, поразивши екипу из Шапца и „Дома ученика Коштица“. У међувремену, на другом крају школе, наши шахисти и шахисткиње ређају победу за победом. Шахисткиње оправдано узимају злато, поразивши убедљиво све противнике, док су шахисти нажалост заустављени у полуфиналу, заузевши треће место. Марко Ђурић је у појединачној конкуренцији, такође, успео да освоји бронзу у веома јакој конкуренцији.

Наши кошаркаши отпочињу полуфинални меч и у веома неиз-

весној борби успевају да савладају „Дом ученика Петар Радовановић“ и тако се пласирају у финале. У финалу нас је опет чекало Краљево, које је ове године, чини се, јаче него икад. Упркос свим напорима и јакој жељи нашег тима, као и наших многобројних навијача, нисмо успели да савладамо Краљево, које нас већ трећу годину за редом побеђује у финалу.

Одлазимо из Врњачке Бање задовољни успесима које је наш, ипак мали дом постигао. Богатији смо за једно лепо искуство и многобројна пријатељства која смо склопили са осталим домовима.

Никола Вудаковић, III разред

Наши ђрваци • Наши ђрваци • Наши ђрваци • Наши ђрваци

Домски дани

Свануло је. Већ сам навикао да ме у раним јутарњим часовима дочекује благ мирис тек печеног пецива помешан са реским јутарњим ваздухом. Дом се лагано буди. Покретом руке поздрављам домара и почињем са припремама за нови дан. Понекад, за време учења, мисли ми одлутају у оно доба кад сам тек стигао у дом. Несигуран у свему, први пут се сусрећем са васпитачима, особљем Дома и вршњацима. Искуство које треба да проживим. Толико различитих људи, наизмерна жеља да их све упознаш и, наравно и неизоставно, упаднеш у расправе. Цео тај период ме подсећа на вожњу бицикла- тешко, али корисно и лепо. Са друговима често причам о првим утисцима из дома, забављају нас закључци да нисмо били у праву у претпостав-

кама о нашем будућем животу у дому.

Мензом се шире пријатни мириси, почиње време ручка, а то је време када се сви домци скупе на исто место. Уз галаму и смех, једни се враћају из школе, док се други тек спремају за полазак. Волим ту атмосферу, осећам како позитивна енергија прелази на мене. У тим тренуцима о дому мислим као о својој породици. Има несугласица, али увек је ту неко да ме подржи.

Вечерњи сати су за већину домаца омиљени део дана. Тада највише посла имају главне домске шаљивчије који отпочињу да збијају шале и сабирају утиске из претходног дана. Момци који знају природне науке труде се да другарима растумаче честе недоумице из математике, хемије и физике. Они који су се тек вратили са

Лазар Мијушковић

тренинга, преуморни су за све то, па се спремају за спавање. Лежем у кревет, слушам како се све умирује, у глави правим планове за сутрашњи дан. Моје уморне капке полако притиска сан. Завршио се још један дан веселе и узбудљиве домске „екскурзије“.

Лазар Мијушковић

Наши ђрваци • Наши ђрваци • Наши ђрваци • Наши ђрваци

Моји први дани у Дому

Последњи дан августа 2014. године био је предвиђен за усељење ученика у Дом у Чачку, где је и моја нова школа, Гимназија. Иза мене је била једна дуга непреспавана ноћ пуна размишљања, страха и стрепње. Била сам веома тужна што се растајем од породице и пријатеља. Кривила сам себе што сам одабрала да упишем школу далеко од куће, уместо да сам остала ту где ми је лепо и где осећам топлину родитељског дома.

У Дом сам дошла са мамом, сестром и братом. Већ од поласка од куће осећали смо тензију, вероватно ношени знањем да ћемо се за неколико сати растати. За мене од тада почиње ново раздобље у животу, идем у непознато.

Када сам дошла у дом видела сам много збуњених и уплаканих лица. Тада ми је било мало лакше, јер сам видела да не пролазим сама кроз све то. Свима нам је било тешко да се поздравимо са породицом. Многи су плакали на расстанку. И ја сам.

Увече сам упознала и моје цимерке. У почетку смо све биле ћутљиве и повучене, али касније смо шалом и смехом успеле да разбијемо напетост. Касније су код нас дошле и старије девојке и дуго смо причале и шалиле се као да се знамо цео живот.

Сада је већ прошло пола године од како сам у дому. Много тога се десило, и лепог и ружног. Било је ту успона и падова, нових пријатељстава, разочарења...

Рада Новитовић

Све је то сада део мене и чини ме испуњеном. Надам се да ће време које будем провела у дому бити најлепши период у мом животу.

Рада Новитовић

Наши мајшуранићи размишљају:

„ИЗ ДОМА ЋЕМО ПОНЕТИ КОФЕР ЛЕПИХ УСПОМЕНА”

КАДА БИ МОГАО ДА СЕ ВРАТИШ ЧЕТИРИ ГОДИНЕ УНАЗАД, ДА ЛИ БИ ОПЕТ ДОНЕО ОДЛУКУ ДА ЖИВИШ У ДОМУ?

Андријана Белић: То је нешто што бих свима препоручила, зато што поред неких негативних, дом има много позитивних и занимљивих ствари. Стекнеш пријатеље, осамосталиш се, научиш да будеш одговоран. Када бих поново уписивала средњу школу, опет бих изабрала Учитељску 8 из које носим безброј незаборавних успомена.

Светлана Радовић: Биле су ово четири врло занимљиве и динамичне године, проткане смехом и сузама. Одавде ћу ипак понети кофер лепих успомена.

Теодора Бојовић: Невероватно. Ту је гомила људи различитих карактера, навика и васпитања. У првој години сте „Алиса у земљи чуда”, а свака следећа је копија претходне.

Ђурђе Каплановић: Мислим да ће ми све ово што сам проживео у дому значити у будућности, а имаћу чега да се сетим.

Снежана Гавриловић: Овакво искуство заиста треба доживети, јер другарство стечено овде остаје за цео живот, као и успомене које смо стекли за ове четири године.

Јована Биорац: Одлично искуство. Упознајеш доста људи из различитих градова, склапаш пријатељства и схваташ колико је свет мали. Постоји могућност и да упознаш љубав свог живота.

Зорица Терзић: Дивно искуство. За четири године проведене у Дому, стекла сам много пријатеља. Навикла сам се на живот у овом окружењу, са много цимерки, навикла сам да учим у себи и да ми не смета бука на ходнику.

ШТА МИСЛИТЕ О ДИСЦИПЛИНИ У ДОМУ? ДА ЛИ СУ ВАМ СМЕТАЛА ДОМСКА ПРАВИЛА?

Светлана Радовић: Са већином правила се слажем, али мислим да би излазак, бар викендом, требало да буде до 24,00.

Теодора Бојовић: Мислим да се успешно спроводи. Једино што ми смета – то је кључ у 22,00. По мом мишљењу излазак за пунолетне ученике треба да буде до 24,00.

Ђурђе Каплановић: У неким стварима се претерује, а неке нису довољно примењене.

Снежана Гавриловић: Дисциплина је баш онаква каква би требало да буде. Што се тиче домских правила, нису ми баш прирасла срцу, јер нису увек коректна (гашење интернета за време учења, гашење телевизора у 23,00).

Јована Биорац: Када сам дошла у Дом, ништа ми није сметало, али из године у годину правила су постајала све строжија.

Зорица Терзић: Васпитачи су строги, али разумем их, то је њихов посао. Мени домска правила никад нису сметала, само бих волела, да кад већ ми нисмо имали више излазака, то буде омогућено неким другим генерацијама.

КАКО ЗАМИШЉАТЕ СЕБЕ ЗА 10 ГОДИНА?

Андријана Белић: Као самосталну, одговорну жену са послом који волим и особом коју волим.

Светлана Радовић: Као успешног фармацеута, жену, мајку...

Теодора Бојовић: Машта може свашта.

Ђурђе Каплановић: Рано је да се размишља о томе, уживам у садашњости.

Снежана Гавриловић: Наравно, као и већина мојих вршњака желим да завршим школу, уложим максимум у своје образовање и да се запослим у нашој држави или иностранству, где за то буде прилике.

Јована Биорац: Као успешног медицинског радника, али и као срећно удату жену.

Зорица Терзић: Да радим у апотеци, а да ме, кад се вратим са посла, код куће сачека муж и насмејана деца.

ДА ЛИ СТЕ ЗАДОВОЉНИ ОБРАЗОВАЊЕМ КОЈЕ СТЕ СТЕКЛИ У СРЕДЊОЈ ШКОЛИ?

Андријана Белић: Нисам, да поново бирам, изабрала бих Гимназију.

Теодора Бојовић (Медицинска школа): Јесам, нарочито стручним знањем које ћу, надам се, употпунити у наставку школовања.

Снежана Гавриловић: Задовољна сам. Наравно увек може боље. Сматрам да сам могла да постигнем и више, али и овај успех је одличан, а за све сам захвална професорима, нарочито одељенском старешини, свестраној личности која се трудила да из нас извуче оно најбоље што се тиче образовања, али и опште културе.

Зорица Терзић: Да, задовољна сам, сматрам да сам полсе средње школе спремна за рад као фармацеутски техничар.

ДА ЛИ СТЕ МИЉЕНИК СРЕЋЕ?

Ђурђе Каплановић: Мислим да сам до сада био: имам здраву и срећну породицу, напредујем у школи, али знам да је живот више од тога, тако да само могу да се надам да ће ме срећа и даље пратити.

Снежана Гавриловић: Могу рећи да јесам, једино ме неће игре на срећу.

Зорица Терзић: Нисам, кад год би неко нешто забрљао, пукло би по мојим леђима, али, ко зна, можда ми се срећа смеши у будућем животу.

Стоје слева на десно: Снежана Драгић, Андријана Белић, Тамара Чекић, Јелена Радојичић, Зорица Терзић, Марта Радмилац, Бранка Лакићевић, Милица Обренић, Јована Биорац, Андријана Гајић, Снежана Гавриловић, Андријана Недељковић, Маријана Петровић, Невена Алимпијевић, Светлана Радовић, Теодора Бојовић и Биљана Гускић, чуче: Ђурђе Каплановић и Саша Радојевић

ШТА ВАС ЧИНИ ЗАДОВОЉНИМ?

Андријана Белић: Време са пријатељима, знаци пажње, људи са којима могу да се опустим и причам о свему.

Светлана Радовић: Време проведено са породицом, пријатељима и одлични резултати уложеног рада.

Теодора Бојовић: Викенд проведен са породицом, постигнут успех у школи, најбоља другарица, путовања, срећа мени драгих људи...

Ђурђе Каплановић: Сваки лични успех, као и успех моје породице и пријатеља.

Снежана Гавриловић: Квалитетно проведено време, испуњавање обавеза, љубав ближњих који уважавају моје мишљење и поштују ме.

Јована Биорац: Задовољном ме чини већина донетих одлука, мој избор дечка, пријатеља, као и њихова љубав, а наравно на првом месту љубав породице.

УМЕТЕ ЛИ ДА ОПРАШТАТЕ?

Снежана Гавриловић: Итекако. Увек опраштам, чак и кад не би требало. Сматрам да се величина човекове личности огледа управо у опраштању. Опраштање је саставни део наше вере и етичка норма Новог завета, а ми, верници, треба да поштујемо и практикујемо веру.

КОМЕ СЕ ДИВИТЕ?

Андријана Белић: Дивим се људима који тачно знају шта желе у животу, који нису поводљиви.

Светлана Радовић: Упорним људима који не одустају лако од својих снова и циљева, као и образованим људима који су спремни да своја знања поделе са другима.

Теодора Бојовић: Ученим и умним људима који имају и умеју нешто да кажу. Људима који својим радом постижу успехе. Онима од којих могу много да научим.

Ђурђе Каплановић: Дивим се особама које успевају да искористе време на прави начин и који постижу успехе у свим областима живота.

Снежана Гавриловић: Дивим се својој мами и својој разредној, оне су ми велики узор и тежим да их достигнем.

ДА ЛИ СТЕ ЧОВЕК ОД ДЕЛА ИЛИ ОД РЕЧИ?

Андријана Белић: Од дела, не дајем обећања ако знам да их не могу испунити.

Светлана Радовић: Трудим се да испуним обећано и да не обећавам превише.

Теодора Бојовић: Дела доказују речи. Питајте моје пријатеље.

Ђурђе Каплановић: Мислим да сам човек од дела, али то боље могу да кажу други који ме добро познају.
Зорица Терзић: И од дела и од речи, јер оно што кажем, то ћу и испунити.

ШТА ЈЕ ТО ШТО КАРАКТЕРИШЕ ВАШУ ГЕНЕРАЦИЈУ?

Ђурђе Каплановић: Слобода у понашању и животу.

Снежана Гавриловић: Донекле очувана сложеност, поштовање и пристојност. Кажемо донекле, јер нисмо сви исти, поједини вршњаци су одраз површности, једноставности, лажног морала, али мислим да већина мојих вршњака зна праве вредности и руководи се њима.

Зорица Терзић: Слога, смех, пријатељство за сва времена.
Јована Биорац: Сматрам да је наша генерација последња која би друштвене мреже заменила мрежом за одбојку.

Милосав Иванковић Учо:

СЕЋАЊА НА ДОМ

Црпице из живота сада већ бившег радника Дома ученика средњих школа у Чачку, везане за амбијент у коме садашње генерације средњошколаца проводе један део својих живота, не велики у односу на укућно трајање, али можда најзначајнији за формирање личности, као и за шалове лејих усјомена и и сећања, кад младости постане мало сјарија...

Милосав Иванковић Учо

Мој први сусрет са Учитељским домом (тако смо некада звали зграду Дома), колико се сећам, био је у петом разреду основне школе када је нас неколико другарица и другова отишло да се учлани у организацију младих извиђача, која је те 1960. године била смештена у сутеренским просторијама Дома;

Негде вероватно у исто време, ту је било смештено и деље одељење Градске библиотеке, чији сам био члан и чест посетилац;

Кад је нижа музичка школа „Др Војислав Вучковић“ из просторија КУД „Абрашевић“ пресељена у већи простор Дома, негде од 1963. до 1965. године био сам мање више редован „гост“, бар два до три пута седмично, све док нисам дипломирао. Сећам се и данас те дипломске свирке пред комисијом у популарној учионици – „осмици“, као и многобројних концерата и такмичења која су организована у тада најакустичнијој сали у Граду. Већ у то време Дом је био моја друга кућа.

Рок музика и прве електричне гитаре су се доселиле у Чачак 1963/64. године. Моји другови из музичке школе и гимназије су били пионири рока. Формирана је прва рок група – ВИС „Беле вишње“, која је свој први прави јавни концерт одржала у препуној сали Учитељског дома. То је било равно експлозији, као револуција младих, ерупција одушевљења... Ништа више није било важније од музике. И то баш те, „електричне“. Каква класична хармоника, клавир, виолине?! Многи су по подрумима и хаусторима, парку и крај Мораве почели да уче да сви-

рају гитару и да певају. И многи су богами и научили. Неки и данас то успешно раде. Бора Чорба, рецимо... Чак су и девојчице (девојке) то почеле да цене.

Да се вратимо Дому. Тих шездесетих година у њему је био смештен и Општински комитет омладине, који је био организатор многих активности младих, од политичких до културних, спортских и др. Сећам се да смо из Дома одлазили на дочек и испраћај Титове штафете (штафете младости) у спортској опреми, понекад по киши трчали по Граду и враћали се мокри и знојави. Где? Па, опет у Дом, одакле смо и пошли. Хоћу да кажем да је Дом једно време био центар света за младе, из њега је све полазило и у њега се све враћало.

И тада је иза зграде постојало игралиште за мали фудбал и рукомет (без кошера), са трибинама на обе стране, где су се у летњем периоду одржавали разни турнири, официјелни и они други – необавезни, али једнако интересантни и забавни.

У јулу 1968. године у Дому је формирана и из њега отишла омладинска радна бригада на савезну радну акцију „Ђердап '68“ у Кладово и после месец дана вратила се са ореолом троструко ударничке, што је у то време много значило. Један од поносних бригадира сам био и ја.

У лето 1970. године, група студената ентузијаста („доконих студената“) формирала је ЗКСЧ (Завичајни клуб студената Чачак) и у току летњег распуста добила на привремено коришћење запуштено простор у сутерену Дома (дана-

шња трпезарија). Заврнули смо руке, очистили простор пун остатака дрва, угља и којечега још, искористили пањеве за седење и од „Електродистрибуције“ позајмили искоришћене велике котурове за уличне каблове као столове и шанкове, убацили озвучење и готово свако летње вече, после обавезне шетње корзоом, завршавали у том нама омиљеном простору, уз музику, игру, кафу и пиће по наведеној цени...

Преко дана смо држали часове из разних области средњошколцима, који нису били баш вредни кад је требало (пали на поправни) и од зарађеног новца део задржавали за себе, а део улагали у заједничку касу ЗКСЧ. За незаборавне вечери и врхунску забаву, а јефтину, доступну свима.

У времену о коме говорим, Дом није имао функцију коју данас има, нити ону за коју је пре више од осамдесет година изграђен, а то је смештај и боравак ученика.

Ипак је и тада, као увек, био и остао стетиште окупљања и ангажовања младих људи у најразличитијим областима.

Судбина, или пре стицај околности, учинили су да и свој радни век завршим у Дому моје младости. Наравно, сада много мање млад него раније. Као враћање првој љубави!

ДОМ СА ДУШОМ! Дружићемо се још!

МОЈ ХОБИ

Талентиовани њчелар
Никола Стојановић

СЛАДАК НОВАЦ ОД СЛАТКОГ МЕДА

• Од када се бавиш пчеларством?

– У својој седмој години сам добио на поклон своју прву кошницу, а са петнаест сам почео да проширујем свој пчелињак. Сада имам тридесет кошница и планирам да проширим пчелињак.

• Да ли је то за тебе хоби или посао?

– То за мене представља хоби.

• Шта те највише привлачи у том хобију?

– Љубав према пчелама. Знате од њих може много да се научи, то су једна дивна мала створења. Веом сам испуњен кад сам у близини кошница, то ме смирује и у томе баш уживам – поносно додаје наш пчелар.

• Да ли је то породична традиција или си ти први који је почео тиме да се бави?

– Не, није, ја сам први почео тиме да се бавим.

• Имаш ли подршку породице?

– Имам, доста ме подржавају. Углавном ми све мајка помаже, пошто је отац алергичан, бар он тако каже – кроз смех додаје наш саговорник.

• Има ли простора за напредак и може ли пчеларство да се развије у озбиљан бизнис у Србији?

Никола Стојановић

– До пре неколико година нико није обраћао пажњу на нас пчеларе. Сада је ситуација нешто боља, имамо обезбеђено тржиште. Било би лепо кад би нам обезбедили и повластице на шећер и гориво, када је сезона селидбе кошница. Надам се да ће у будућности бити бољи услови.

• Како успеваш да ускладиш домски живот са пчеларством?

– Углавном све урадим викендом. Када је пчелама потребна прихрана, ја направим сирупе, а мајка их храни.

• Је ли слађи мед или новац од меда?

– Јако тешко питање, али новац је добродошао од слатког меда – опрезно одговара млади пчелар.

• За крај нам реци какви су ти планови за будућност?

– План ми је да што више проширим свој пчелињак и да овај занимљив хоби прерасте у посао од ког може да се живи.

Игор Тојаловић, II разред

Немања Мијаиловић – ТРУБА

ДУХ ГУЧЕ у Учитељској бр. 8

• Када си почео да свираш трубу и шта те је привукло њој?

– Половином седмог разреда чуо сам да један оркестар тражи новог члана, па сам се, уз дозволу родитеља, пријавио. Убрзо сам уписао и Музичку школу у Ужицу и све је постало много озбиљније, упознао сам неке момке из школе и тако је настао наш оркестар. У почетку смо свирали за своју душу, а касније су нас позивали да свирамо на весељима.

Немања Мијаиловић

• Која врста музике те интересује?

– У Музичкој школи смо свирали класичну, али ја највише волим народну музику. Моји узорци су Дејан Петровић и Вељко Остојић.

• Да ли ти се свиђа домски живот?

– Да, овде сам упознао доста момака и девојака са којима сам се брзо спријатељио и сматрам да је то највећа предност домског живота.

Брајислава Новковић, II разред

Вукашин Никићовић: ГИТАРА

Вукашин је одувек волео да слуша гитару. Родитељи су му пре две године купили добру гитару, али је она углавном купила прашину у углу његове собе, све до октобра прошле године, када је пронашао доброг професора код кога једном седмично иде на часове. Кренуо је од самог почетка, јер није имао никакво предзнање. Једном ми рекао да је за њега сваки одлазак на час – ново уживање од којег неће одустати. Упоран је и доста вежба, а нама, његовим цимерима,

Вукашин Никитовић

не преостаје ништа друго него да му пружимо подршку и терамо га да учи нове композиције. Вукашиново умеће се допало и другим домцима, прилазе му и траже да им покаже неке трикове на гитари. Вукашин је за кратко време доста напредовао, толико да се од другог полугођа прикључио музичкој секцији, и веома добро се снашао. Наставиће да иде на часове гитаре, да редовно вежба и усавршава свој таленат.

Игор Тојаловић, II разред

МОЈ ХОБИ

Саша
Радојевић

Кошарка хоби и снјасн

Сако од нас, у складу са својим интересовањима, гради свој свет у коме се осећа најлагодније. За мог цимера, Сашу Радојевића, тај свет је кошарка. Од како је са осам година први пут узео кошаркашку лопту у руке, заволео је овај спорт. Као и сваком детету, пажњу су му скретали и други спортови, али се на крају, пошто се опробао у свему, вратио својој највећој страсти – кошарци. Дошавши у Чачак опет је почео активно да тренира кошарку, прво у КК Борац, а касније у КК Железничар. Напорним радом и тренинзима, трудио се да побољша квалитет своје игре, сањајући да ће једног дана играти у једном од великих европских клубова. Стално се чудим са којим ентузијазмом и интересовањем он прати овај спорт и сва дешавања у свету кошарке, али то је, вероватно нешто што ја никада нећу разумети. То је та страст према лопти, која је изгледа заразна, јер је све више дечака у Дому који тренирају кошарку и прате утакмице на ТВ-у. Ове године добили смо и подмладак. Наша два првака, Урош Радојичић и Лазар Мијушковић, тренирају у КК Борац и расту у велике наде српске кошарке. Надамо се да ће сав труд и посвећеност наших кошаркаша уродити плодом и да ће бити овенчан победом на Домијади У Врњачкој Бањи.

Нажалост, Саша је дошао до оног тренутка где мора да одреди своје приоритете: да ли ће наставити озбиљно да се бави кошарком или ће се озбиљније посветити свом образовању. Одлучио је да је образовање ипак важније и сада се озбиљно припрема за упис на факултет, али кошарка ће увек бити његова страст. То ће увек бити само његов свет у који ће он моћи да побегне од свакодневних брига и проблема.

Никола Видаковић, II разред

Сако од нас, у складу са својим интересовањима, гради свој свет у коме се осећа најлагодније. За мог цимера, Сашу Радојевића, тај свет је кошарка. Од како је са осам година први пут узео кошаркашку лопту у руке, заволео је овај спорт. Као и сваком детету, пажњу су му скретали и други спортови, али се на крају, пошто се опробао у свему, вратио својој највећој страсти – кошарци. Дошавши у Чачак опет је почео активно да тренира кошарку, прво у КК Борац, а касније у КК Железничар. Напорним радом и тренинзима, трудио се да побољша квалитет своје игре, сањајући да ће једног дана играти у једном од великих европских клубова. Стално се чу-

Кристина
Снјојановић
Одбојка

Спорт ју је привлачио још од малих ногу, а одбојком је почела да се бави у петом разреду. Претходно се пуне четири године бавила плесом. О домском животу није размишљала, то је била жеља њених родитеља. Кад је уписала Гимназију, не желећи да запостави свој хоби, дошла је у Дом. Своје обавезе је желела да усклади што боље са школом и рецимо да је успела у томе. Редовно одлази на тренинге, то јој је приоритет, због тога учење мора да се продужи до касних ноћних сати. Спаваће кад заврши средњу школу и факултет. У домском одбојкашком тиму Кристина је важан члан. Њен највећи досадашњи успех у одбојци је IV место на републичком такмичењу 2011. године у пионирској категорији. Био је то тренутак вредан дотадашњег одрицања и вежбања.

Брајислава Новковић

Давид
Ћукић
Плес

Давид Ћукић је ученик трећег разреда Прехрамбено-угоститељске школе. Прошле године је открио у себи таленат за плес. Веома воли музику, завршио је и основну музичку школу, али плес је оно што га испуњава. Скоро сваки дан има пробе у Плесном клубу „Луна“, а ако не стигне на пробу – у домској сали има савршене услове да надокнади пропуштено. Највише му одговара латино плес, када буде морао да се определи између латино плеса и стандарда, определиће се за латино, наравно у договору са партнерком. Прошле године Давид је освојио прво место на савезном такмичењу у латиноамеричким плесовима у Београду у својој категорији. Има у плану да освоји што више златних медаља и да једног дана постане првак Србије и судија као његова инструкторка, Марија Лазаревић, коју изузетно поштује и воли.

Никола Снјојановић

Портрет нашег домца : НИКОЛА ЈЕЧМЕНИЦА

ЈУНАК НАШЕГ ДОМА

Никола је ученик првог разреда, у Дом се уселио на почетку школске године. Тих је, повучен, помало озбиљан и скроман. И ко би рекао да се у том тихом и повученом дечаку крије одлучност и храброст. У пресудном тренутку, када је требало спасити друга – показао се као јунак.

– Шта се тачно догодило тог 30. априла 2013. године?

– Уочи 1. маја скупили смо у Слатини и запалили логорску ватру. Неко је донео канту бензина, друг је хтео да распали ватру бензином, али пламен је прешао на канту, он се уплашио и бацио канту. Бензин се просуо и прснуо на панталоне нашег друга Марка. Пламен га је захватио и он је почео да бежи. Потрчао сам за њим, стигао га, оборио на земљу и угасио

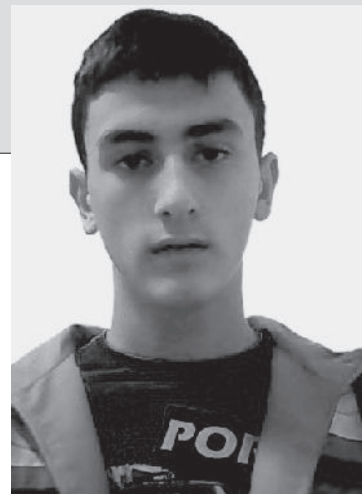
ватру. У том тренутку ни о чему нисам размишљао, тек сутрадан схватио сам шта је мени могло да се догоди.

– На чију иницијативу си добио признање за подвиг?

– Директор школе у Слатини је позвао новинаре и испричао им шта се догодило. Интервјуисали су ме, а касније су ме позвали и обавестили ме о награди. Уручили су ми Златну плакету за дечји подвиг године у Скупштини града Београда у организацији „Вечерњих новости”.

– Да ли домци знају за твој подвиг и какве су њихове реакције?

О томе не зна много домаца. Они који су сазнали, заинтересовали су се за догађај, па сам им објаснио шта се догодило. Неки су били помало изненађени.

Никола Јечменица

– Како си се снашао у домској средини?

– У почетку ми је било необично, дом је за мене ново искуство. Брзо сам се навикао и лепо ми је, одговара ми друштво и сама организација живота у дому.

Јелена Живановић, II разред

Излећ на ГРАДИНУ

Да ли сте се икада запитали како је простор где живимо изгледао пре хиљаду година? Који су то људи овде живели? Чиме су се бавили? Како су им изгледала насеља, на којем ступњу развоја цивилизације су били? Чланови наше новинарске секције решили су да мало боље упознају град у коме живе, као и његову богату историју. Попели смо се на оближњу планину Јелицу, где се налазе остаци древног града из ранохришћанског периода. Име овог, некада моћног црквеног, војног и политичког упоришта хришћанске цивилизације и даље је непознато, али је читав овај археолошки комплекс, назван „Градина на Јелици”.

На осам километара југозападно од Чачка, на једном од врхова планине Јелице, одакле се пружа предиван поглед на Драгачево, Овчарско-кабларску клисуру и долину Западне Мораве, налазе се остаци града. Ископине се простиру на површини од 22 хектара. Ископавања су усмерена на Горњи град при врху Градине и тренутно су углавном посвећена грађевинама световне намене. Пажња се поклања свим културним периодима, праисторијским, рановизантијским и раносредњовековним. Градина на Јелици представља један од ретких локалитета у Србији са остацима грађевина са краја 6. и почетка 7. века. Градина на Јелици је једно од најважнијих налазишта из овог периода у Србији и у региону и као таква је позната како у домаћим, тако и у међународним научним круговима.

Провели смо дивно време на овом чаробном месту и док смо се фотографисали међу рушевинама овог древног

Излет за памћење: новинари нашег листа на Градини

града покушавали смо да замислимо како је он изгледао на врхунцу своје моћи. Уживајући у прелепом погледу били смо задовољни и поносни на себе што смо упркос бројним препрекама успели да се домогнемо Градине и да употпунимо нашу слику о Чачку, као значајном културно-историјском центру у различитим историјским периодима.

*Никола Вудаковић, III разред
Игор Тојаловић, II разред*

200 ГОДИНА ОД Бишке на Љубићу

СПОМЕНИК ТАНАСКУ РАЈИЋУ

Поводом два века од Боја на Љубићу, град Чачак уз помоћ МЗ Љубић, на кружном току у Љубићу подићи ће споменик највећем јунаку Другој српској устаника – Танаску Рајићу, који се храбро борио и поинуо у овом боју.

Највећа битка у Другом српском устанку одиграла се почетком маја 1815. године када су се крваво сукобили српски устаници и турска војска. Битка је почела у самом граду Чачку, код тадашње цамије (данашње цркве), Турци су захваљујући одличном шанцу пружили јак отпор српским устаницима и приморали их да се повуку на само брдо Љубић. Поред неколицине трешњевих топова, устаници су имали и два права топа, која су била под командом Танаска Рајића. При константним нападима турских војника, устаници су били принуђени да се повлаче. У једном повлачењу, Танаско Рајић није хтео да остави своје топове и остао је сам да их брани. Кажу да се неверова-

тно борио, да је био потпуно масакриран, што сведоче и речи народне песме: „Од сто рана од сто ја-тагана паде Рајић јунак од мегдана.“ Тај датум, 6. јун 1815. године, обележава се као дан Боја на Љубићу и сећања на великог јунака Танаска Рајића. Податак да је у самом боју погинуло око седам хиљада турских војника, сведочи нам о величини и значају битке.

Поводом два века од Боја на Љубићу, град Чачак уз помоћ МЗ Љубић, на кружном току у Љубићу подићи ће споменик овом јунаку. Под покровитељством Министарства за рад и социјална питања и уз новчану помоћ града и добротова, планирано је да се споменик постави 5. јуна. После свечане академије у школи, која носи име

по Танаску Рајићу, градоначелник ће прогласити споменик отвореним. Споменик је копија већ постојећег дела академског вајара, Дринке Радовановић, који је подигнут у Страгарима, родном месту Танаска Рајића. Према речима наше саговорнице, Леле Павловић, директорке Историјског архива града Чачка, вођена је велика полемика око тога да ли треба расписати конкурс за идејно решење новог споменика или, као што је и урађено, направити копију већ постојећег.

Свечана академија заказана за 6. јун биће одржана на брду Љубићу. Академији ће присуствовати председник државе и патријарх СПЦ.

Игор Тојаловић, II разред

Пред спомеником Танаску Рајићу на брду Љубићу

Гусларско вече

Музичко-сценски перформанс под називом „Ево мене, ето вас...“, у организацији аматерског гусларског друштва „Танаско Рајић“ из Чачка, одржано је 14. марта 2015. године у 19 часова у Дому културе. Приредба је одржана поводом обележавања 200 година од избијања Другог српског устанка и исто толико година од Боја на Љубићу.

Програм је био хуманитарног карактера, на име сав прикупљен новац од улазница дониран је народном гуслару, Саши Лакетићу из Обреновца, који је изгубио сву своју имовину у мајским поплавама 2014. године.

На приредби је учествовало једанаест гуслара из Никшића, Цетиња, Београда, Обреновца и шест гуслара из матичног друштва.

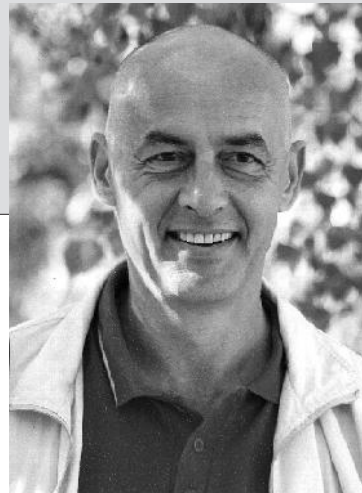
Режисер овог музичко-сценског перформанса је Андрија Миликић, председник гусларског друштва „Танаско Рајић“. Андрија је од јануара 2015. године запослен у нашем Дому, где ради као чувар.

Игор Тојаловић, II разред

Школа и ја:

Настава физичког васпитања

Зоран Стефановић, професор физичког васпитања у Гимназији

Зоран Стефановић

ЗАШТО ЈЕ ДИФ* БИО ВАШ ИЗБОР?

* Био сам у дилеми шта да студирам. Најпре сам уписао грађевински факултет. У то време сам се професионално бавио кошарком и отишао сам на турнеју у Америку. Због тога нисам присуствовао предавањима. Касније сам одлучио да упишем ДИФ. Сваки испит на ДИФ-у се састоји из 7 сегмената, опрема је веома скупа, зато бих само онима који заиста воле спорт и физичко васпитање и онима који су успешни спортисти, препоручио да упишу тај факултет.

НА ЧЕМУ НАЈВИШЕ ИНСИСТИРАТЕ НА ЧАСОВИМА ФИЗИЧКОГ ВАСПИТАЊА?

* Највише инсистирам на томе да децу упутим на самостално вежбање.

Волим када деца дођу да ме питају како и шта треба да вежбају. На часовима, путем тестирања физичких способности, деца треба да схвате колико су и у чему у дефициту, па према томе – на које вежбе би требало да обрате посебну пажњу.

ШТА НЕ ТОЛЕРИШЕТЕ ЂАЦИМА?

* Не толеришем да неко седи на клупи у сали, а после тражи да има исту оцену као дете које се све време трудило и било активно на часовима. Веома ми је важно да дете дође у опреми за физичко васпитање, јер тиме испуњава своју основну дужност и исказује одговорност.

ДА ЛИ СТЕ ФИЗИЧКИ АКТИВНИ И КАКО ОДРЖАВАТЕ КОНДИЦИЈУ?

* У слободно време трчим, некада вежбам са ћерком, играм баскет са друштвом. Тако одржавам физичку кондицију. Нажалост слободног времена имам веома мало.

Рада Новићковић, I разред

* ДИФ — скраћеница за Државни Институт за Фискултуру, данас Факултет спорта и физичког васпитања.

Пишам се, пишам...

ШТРАЈК ИЗ УГЛА УЧЕНИКА

Зашто заправо професори штрајкују? Овога пута штрајкују због малих плата. Претходни штрајкови нису били тог карактера.

На самом почетку првог разреда основне школе, задесио ме је штрајк. Не сећам се баш најбоље око чега је била реч. Сећам се да је моја школа избегла обуставу рада тако што је скратила часове на тридесет минута. Замислите колико је срећан један првачић коме су скраћени часови. Тада сам се надао да ће то бити честа појава, и ето, испоставило се да су моје

молитве услышене и да су штрајкови све чешћи и све дужи.

Из перспективе ђака штрајк је „кул“. Скраћени су часови, професори мање градива предају, мање траже да се научи. Ипак, поставља се питање колико је то заиста добро за нас, ђаке? Ако се узме у обзир да ја идем у гимназију, онда се може рећи да сам се определио за школу, да желим црпети знање од сваког професора у што већој мери, да на сваком часу из предавања извучем оно најбоље. Када час траје тридесет минута, ми смо аутоматски ускраћени за

последњих петнаест, оних петнаест када смо се већ загрејали новом лекцијом, када се полако издвајају ученици који помно прате предавање и професори им у тих последњих петнаест минута посвете највише пажње.

Сад више не прижељкујем да се штрајк настави, јер се одужио много више него што смо и ми, ђаци, очекивали. Искрено се надам да ће доћи до договора између министарства и синдиката који ће бити користан за све, па и за нас ђаке.

Игор Тојаловић, II разред

ЗАШТИТИМО ПРИРОДУ

I Опстанак планете зависи од човека!

Сви ми имамо једну заједничку кућу, једину праву. То је планета Земља. Као што свака кућа треба да буде чиста и пријатна за њене станаре, тако и наша планета треба да буде чиста и здрава за све своје становнике. Дан планете Земље је 22. април., а он се обележава од 1970 године, када су се људи окупили око идеје да се заштити живот на Земљи. До данас је организовано много акција за заштиту биљака и животиња и усвојено је много докумената о очувању воде, земље и ваздуха. Због тога, у част планете Земље, требало би да поведемо рачуна о њој, њеном здрављу, чистоћи и изгледу.

Живот на Земљи настао је јако давно, развијао се и богатио, све док људи нису почели да загађују своју околину, а загађују је свакодневно, годинама, деценијама. Својим непромишљеним активностима, човек угрожава опстанак планете, а самим тим и сопствени живот.

II Сачувајмо природне лепоте Србије!

Наша земља, Србија, има богату и разноврсну природну баштину коју треба сачувати, али постоје људи који не маре ни за свој живот ни за животе других. Тако су њуховом заслугом угрожене многе биљне и животињске врсте. Многе животиње су пред истребљењем, неке су већ и нестале, а поједине се могу наћи само у зоолошким вртovima. Нестанак неке биљне и животињске врсте са лица земље значи нестанак других који се њима хране. Тај круг нестајања су започели људи и они га морају зауставити. Срећом све је више оних којима је стало до чисте и здраве државе и који ту идеју преносе на друге. Последњих година организовано је више акција поводом очувања и чишћења природе. Природа је променљиве ћуди и то нам је показала поплавама у мају прошле године, када су реке са муљем нанеле велике количине смећа. Потребно је да уложимо максимум напора у циљу њеног очувања, да нам се не би догодиле сличне катастрофе.

Срђан Пејронијевић, II разред

Занимљивости:

— Најстарији пропис којим се регулише заштита природе је Душанов законик из 1349. године у којем је одређена не само забрана сеча шума на одређеним подручјима, већ и обавеза да се на местима где се шума посече, поново сађењем обнови.

— Прва под заштиту државе стављена је Обедска бара (1874. године).

— Наш први национални парк је Фрушка гора, а тај статус је стекао 1960. године.

10 заповести пријатеља природе:

1. Прво почисти пред својим прагом!
2. Оно што очистиш данас, одржавај сутра!
3. Једна сијалица мање, енергија више!
4. Цвеће сади, бери похвале!
5. У здравом телу — здраво пиће и храна!
6. Чист ваздух — дуг живот!
7. Мање папира — више шума и кисеоника!
8. Ништа није вечно, осим пластике!
9. Оно што имаш, настој да траје што дуже!
10. Мисли данас за боље сутра!

Домци међу бубама

Мој ајел:

ГРАФИТИ – улична уметност или вандализам

Јутрос су по целом Чачку осванули нови натписи исписани плавим и црвеним маркерима по свеже окреченим фасадама наших суграђана, којима се прозивају неке особе из фудбалског света. Непознати аутори ових графита, дали су себи слободу, да уништавају приватну имовину недужних грађана, исписујући по зидовима њихових породичних домова поруке крајње вулгарних садржаја. Мислим да власти треба да предузму крајње мере у сузбијању ове, већ учестале појаве.

Зашто тим „уметницима” нико не објасни да нису сами у овом граду, да постоје људи које не интересује за који фудбалски тим они навијају, кога мрзе, а кога воле. Остали грађани само желе да

живе у чистом и неишвраћаном граду, да могу мирно и спокојно да шетају улицама. Мислим да власти толико могу да учине за своје грађане.

Ти „бунтовници” дали су себи за право да своје ставове, мишљења и политичке поруке исписују где год стигну. Овај вандализам они називају уметношћу. Сматрају да је најбољи начин да искажу своје идеје и мисли тако што ће их трљати на очи сваком случајном пролазнику. Мислим да уметност треба да остане у оквирима галерија и атељеа и оштро апелујем на ове непознате ауторе да пронађу бољи начин да искажу своје идеје и незадовољство, а не да уништавају туђу имовину и нарушавају изглед града.

Никола Видаковић, III разред

ПУШЕЊЕ – ГОРУЋИ ПРОБЛЕМ МЛАДИХ

Казне и ојраничења

Казне су саставни део одрастања, иако кажњавање може бити и контрапродуктивно. На пример, ако родитељи услове дете да мора добити петицу из неког предмета, уз образложење да ће му у том случају вратити мобилни телефон који су му, за казну, одузели, дете највероватније неће учити, јер ће се осећати исфрустрирано. Међутим, уколико родитељи не примењују казне и ограничења, дете лако може прећи границу, и родитељи ће од њега направити размажену особу. Родитељи морају бити веома флексибилни, јер је свака ситуација специфична, кажњавање никако не треба да постане модел васпитавања, али га се не треба ни одрећи.

Дијана Маринковић, III разред

- ➔ Пушење је лоша навика која све више прераста у проблем нових генерација, а ако се на време не спречи, прелази у болест која узрокује друге болести.
- ➔ Млади постају пушачи, у жељи да се докажу у друштву. Зарад те популарности, од једног дима, преко једне паклице, постаје се – пушач.
- ➔ Не заборавимо да нам нарушено здравље нико не може надокнадити.
- ➔ Са пушачима треба разговарати, предочити им све опасности које ова навика собом носи, упозорити

их да пушењем угрожавају сопствено здравље и здравље других људи у својој околини.

- ➔ Пушачи веома мало знају, или не желе да сазнају, о штетним последицама пушења.
- ➔ Ова болест данашњице све више узима маха међу младима, а једини ефикасан лек је – добра воља!
- ➔ Зато, оставите цигарете и

УДИШИТЕ ЖИВОТ ПУНИМ ПЛУЋИМА!

(цртанице са једној сасџанка новинарске секције)

Са лица месѿа

НЕЗАПАМЋЕНА ПОСЕТА САЈМУ КЊИГА

И ове године одржао се традиционални Београдски сајам књига, 59. по реду који је трајао од 26. октобра до 2. новембра 2014 године. Слоган сајма гласио је „Време је за књигу“, што су читаоци у потпуности и разумели, па је посећеност била изузетна. Преко двеста хиљада љубитеља књига продефиловало је кроз велике хале београдског сајмишта. Поред домаћих читалаца, могли су се видети и гости из иностранства. Највеће штандове имале

су највеће издаваћке куће, као што су: ЛАГУНА, ВУЛКАН, ДЕЛФИ и др. које су излагале своја најновија издања која су у рукама читалаца изазивала велико одушевљење. Држава-гост овогодишњег сајма била је НР Кина, па су се стога могле видети многобројне фотографије кинеских аутора. Следеће године гост јубиларног Сајма биће нико други него нама братска држава – Русија.

Ијор Тојаловић, II разред

Исхрана будућности:

Мењајући себе – мењамо свеѿ

У оквиру културно-образовног програма Дома културе, 2. децембра 2014. године др Бора Вујашин је одржао предавање на тему – Исхрана будућности. На почетку предавања, говорећи о настанку планете Земље и настанку човека, предавач је на сликовит начин упоредио период од настанка Земље до данас са једном календарском годином, да би извео следећи закључак – човек је настао тек 15 минута пре поноћи 31. децембра. Ово поређење говори о томе колико је човек мали и да би требало да живи у симбиози са природом. Али, индустријализацијом, технолошким напретком, човек је, корак по корак, угрозио везу са природом. Својим несавесним понашањем, човек је

уништавао природу и сопствено здравље, свесно уносећи токсине у организам. Ову тезу предавач је поткрепио чињеницом да је америчко Министарство пољопривреде одобрило присуство штетних материја у многим животним намирницама, као што су – јабуке, брескве, спанаћ.

Предавач је дао и неколико практичних савета за добро здравље: ујутро, када устанете – попијте пола литра воде. Тако ћете очистити свој организам од токсина. Јутарња физичка активност је изузетно важна: тридесетоминутним вежбама ћете пробудити ваше тело. Одбацујући лоше и уводећи добре навике, мењамо себе и поглед на свет.

Анђела Косић, III разред

ИЗВЕШТАЈ СА ФИЛМА

„Бранио сам Младу Босну“

Н а биоскопском платну у великој сали Дома културе у Чачку, од 22. до 24. октобра 2014. године, публика је имала прилику да погледа филм „Бранио сам Младу Босну“, најновије остварење Срђана Кољевића, којим је обележена стогодишњица од атентата на аустро-угарског престолонаследника Франца Фердинанда и почетка Првог светског рата.

Главни лик у филму је млади правник, Рудолф Цистлер, који је добио задатак да на суду брани поједине чланове Младе Босне. Његова превелика жеља да се докаже и превелика амбициозност ће га много коштати. Филм је заснован на истинитим догађајима и реченицама које су изговоране на суђењу, а преузете су из Цистлерових записа. Као материјал за сценарио коришћен је и дневник Јованке Чубриновић и лична преписка оптужених.

У филму играју: Никола Ракочевић, Небојша Глоговац, Вук Костић, Борис Исаковић, Драган Петровић-Пеле, Љубомир Бандовић, Бранислав Лећић, Рале Миленковић, Ирфан Менсур, Бане Томашевић, као и цела генерација нових глумачких имена: Милан Марић, Милош Ђуровић, Ваја Дујовић.

Ијор Тојаловић, II разред

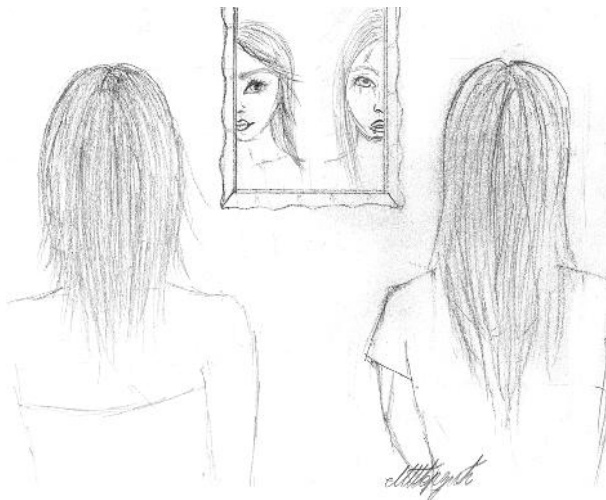
Литерарне стране

Одраз у излоју

Она се буди и сањиво трља очи. Поглед јој пада на велико старинско огледало које се налази на средини собе. „Ти си најлепша“ – изговара у себи и дан може да почне. Она је свесна да је обдарена невероватном лепотом и сматра да је њена дужност да је негује. Шминка, фризура, тоалета – све мора да буде савршено, јер у свету у коме она живи изглед је најбитнији.

Још од малена она је била мамина и татина принцеза. Сви су јој се дивили и угађали јој, говорили да је најлепша на свету, све док она сама није почела да верује у то. Када је мало порасла, постала је права лепотица и научила је да савршено користи своју лепоту. Никада се ни за шта није мучила, свуда је имала повластице. Она зна да сви момци жуде за њом и да јој све девојке завиде. Сматра да су учење и књиге створени за ружне људе. Њена литература су модни часописи, а њена једина брига је како да постане још лепша. Сви су занесени њеном блиставом спољашњошћу, нико не успева да уочи њене мане. Њено главно оружје је завођење и она га користи веома добро. Понаша се као да јој лепоту нико никада не може одузети. Испунила је своје снове, сви јој се диве, постала је позната. Њено лице се смеши са рекламних панова и насловних страница модних часописа.

Данас мора да буде посебно лепа. Јуче је упознала, једног младића са којим вечерас има састанак. Младић је тако леп да јој је срце заиграло кад га је видела. Након што се уверила да је све на њој савршено, журно је изашла из стана. Ходала је самоуверено и грациозно, осећајући на себи погледе пуне одушевљења и зависти. Прелазећи улицу, угледала је у излогу преко пута свој одраз. На тренутак је застала да се огледне, чула је шкрипу кочница и одједном ју је засенила заслепљујућа светлост фарова, а онда – мрак. Следеће чега се сећа јесте да се пробудила у болнич-

Марија Терзић

кој соби. Имала је страшну главобољу и мутило јој се пред очима. Ноге и руке су јој биле у гипсу, а глава обавијена завојем. Доктор јој је рекао да је имала среће што је извукла живу главу, али да ће највероватније остати последице.

Након два месеца изашла је из болнице. Њено некада лепо лице остало је деформисано и избраздано ожиљцима, упркос свим напорима пластичних хирурга. Када се први пут погледала у огледало, у ужасу је устукнула пред призором. Није више била лепа, штавише, постала је наказа. Више нико за њом не уздише, а прате је само погледи пуни гађења и сажаљења. Са лепотом је изгубила све, посао и пријатеље. Блистава спољашњост се расула у комаде. Остала је празнина.

Прошла је година од када се последњи пут пробудила лепа. Сваког јутра се сети како је некад изгледала, онда погледа на старинско огледало на средини собе и почне да плаче.

Никола Вудаковић, III разред

Куда њобећи у овај час?

Већ пада вече. Тражим место, мој предео где ће ми бити најлепше. Као да ме је страх, послушкујем своје кораке по уској, прашњавој стазици. Чујем нешто. Ипак је то само стари пас који је, хромо се крећући, вероватно кренуо да тражи преноћиште. И он тражи свој мир.

Вече је пријатно и топло. Мислим да се због тога већ лепше и опуштеније осећам. Са сваким да-

шком ветра који осетим на свом лицу и рукама, бивају однесени и узроци мојих брига и немира. Ова шетња буди у мени нешто што је досад било шћућурено у неком кутку свести, и није се видело од проблема и обавеза. Заиста, све бржи начин живота оставља последице на све нас.

Као да ми се враћа енергија које до пре два сата није било. Задовољна сам што сам победила учмалост.

Велики људи су рекли да човек највеће борбе води у самом себи.

И ти велики људи су сигурно били уплашени и повучени, имали су успоне, али и велике падове, само су они успели да победе себе.

И моја борба ће се наставити, а ја ћу се, понекад увече осамити и у тишини послушкивати своје мисли.

Јелена Живановић, II разред

Литерарне стране

„Каг нема
йравої живоїа
човек живи од
файшморіане“

А. П. Чехов

Још као дечака отац га је послао на занат, где се он истакао као веома паметан и сналажљив. Успешан у свом послу, вапио је за бољим местом, па је отишао у град код већег газде. На новом радном месту радио је за најсавременијим машинама и имао је већу плату. Своју сналажљивост показао је и код новог газде, што је овога одушевило, заволео га је као најрођенијег. Пошто је газда остарио, а није имао сина наследника, једнога дана одлучи да позове свог миљеника да му нешто покаже. Ословивши га са „сине“, пружио му је тапију на којој је писало да радња и све машине од данас припадају њему.

Како су године пролазиле све је боље познавао свој посао, према младим радницима показивао је очински однос, иако је био у средњим четрдесетим. Због превелике преданости послу, није засновао породицу. И када је помислио да је све савршено са вођењем радионице, да су набављене све машине- почео је рат, највећи који је запамћен у историји. За време ратног стања посао му је слабио, како би преживео морао је да продаје неке ствари Немцима по премалим ценама, које су они сами одређивали. Мислио је да ће рат трајати вечно, али убрзо је дошло до преокрета. Дошли су хероји са петокраком на капи који су као ослободиоци ушли у његов град.

Рат се завршио, а народ је клицао новом режиму. Убрзо је дошло

Марија Терзић

до „једнакости“ па се и наш главни јунак нашао на списку за одузимање имовине. Људи у дугим кожним капутима и шеширима упали су у његову кућу са пиштољима у руци и уз псовке га избацили на улицу.

Кревет су му биле клупе у парку, а када би пала киша, крио се испод неке надстрешнице или у порушеним кућама које су остале од рата. Понекад би успевао да се обребе за неки залогај куване хране у народним кухињама. Често је радио најгрубље послове само да би имао за кору хлеба, много пута је био понижен, али је прихватао све послове, јер није имао избора. Како је старио дани су му постајали све дужи и досаднији. Здравље га је издавало, а и кована уштеђевина је нестајала.

Једне хладне зимске вечери, док је седео на клупи и гледао како река тече, док се мали лампион изнад његове главе грчевито борио са тамом. Одједном, ниоткуда, пред

њим се створило море, а у мору, као из најлепше бајке- жена до бутина у води. Сунце је обасјавало њено савршено тело, док је дуга смеђа коса лепршала на благом летњем поветарцу. Сав тај народ који се купао и весело грајио, Тај предивни призор мамио га је да ускочи. Дилема више није постојала када је прелепа жена, као из његових најлепших снова, рекла: „Дођи“. И кренуо је, кроз народ који се купао и весело грајио, закорачио је у воду.

Неколико дана касније риболовци су пронашли беживотно тело, одмах су позвали полицију која је дошла и константовала смрт. Леш је пребачен на одељење судске медицине. Они су закључили да се ради о старцу око осамдесет година, који је највероватније несрећним случајем упао у реку и од хладноће преминуо. У извештају је писало да је био веома запуштен, дуге браде и косе.

Илир Тојаловић, II разред

Литерарне стране

Плаве
шишке

Чудна је то школа. Из ње илазе и најбољи ђаци и највећи клошари у граду. Свака генерација има једну групу другара која већ од петог, шестог разреда почиње да пуши, у седмом већ активно и пију, а у осмом први пут се лично срећу са лаким дрогама.

Он је верно пратио традицију своје школе, био је у једној таквој групи. Био је један од најнижих у друштву, па је имао потребу да се истакне. Његова интелигенција се није доводила у питање, ишао је на сва такмичења из природних предмета, али никада ништа није учио. У петом разреду почео је да пуши, причао је да му је лепо, да га цигарете смирују. У седмом је заједно са другарима, свако вече уместо кока-коле пио пиво. Цигарете плус пиво, много је смирен, одлично се осећа. Једне такве вечери, у осмом разреду, неко од старијих другара изводи једну дебљу „цигарету“. Сви су знали шта је у питању. Без много оклевања и он је узео да проба. Дим, један, други, експлозија у глави, губи му се тло под ногама, осећа се одлично. Кренуло је, скоро свако вече група окрене круг са том „цигаретом“ и свима буде много добро.

Кренуо је у средњу школу. Сада има више сличних другара, сада има нову екипу, још бољу. Цигарета кружи и на одмору, мало алкохола пре школе није на одмет. Оцене, катаstofалне, ништа не жели да учи, прави проблеме на часовима, омета професоре, мисли да је велики шмекер. Многи, који имају другачије мишљење га избегавају, он не мари. Једног дана су имали обавезно предавање у шко-

ли, тема је била наркоманија. Негодовао је што мора да слуша те глупости. Сео је у клупу и завалио се. У једном тренутку је погледао три девојке које су се трудиле да испричају све што су научиле. За око му је запала девојка која је стајала у средини, никада је до сад није видео. Била је висока, манекенске грађе, природно плаве косе, коју красе прелепе шишке - права лепотица! Њен глас му се чинио божанственим. Само је њу посматрао. Након предавања успео је да сазна како се та дивна девојка зове. Убрзо јој је и поруку послао и тако је отпочело њихово упознавање.

У његовим порукама осетила је нежност и романтику, била је одушевљена његовим речима. Све јој се свиђало, осим његових порока. Како је време пролазило све више су се свиђали једно другоме. Одлучили су да изађу. Шетали су крај реке, смејала се његовим шалама. Била је видно срећна. Сели су на клупицу, он изводи цигарету и крену да запали. У том тренутку девојка устаде и пође. „Где ћеш?“ - са чуђењем је запита. Она се окрену и рече: „Не желим те таквог, желим те без тих глупих ства-

ри, које ти само шкоде“. Ћутао је погнуте главе, знао је да говори истину. Када би му неко причао о томе увек би узвраћао, увек би се бранио. Овог пута није било тако. Поново је села поред њега, пољубила га и рекла: „Заволела сам те лудице, али не желим ништа са тобом док се не промениш“. Ћутао је и размишљао. И он је њу заволео, само још увек то није хтео да покаже. Чуло се тихо: „Покушаћу“.

Групица је почела да га негодује, није више са њима хтео да пуши на одмору, ни да свако вече излази и пије. Видели су да то више није онај исти ортак, наљутили су се. Он је полако налазио ново друштво без порока. Са задовољством је чекао свако вече, не да пије, него да га проведе са својом лепом девојком. Уживао је, схватио је да је грешио, видно се кајао. Почео је да учи, добијао је одличне оцене, смирио се на часовима, напредовао је, кренуо је да трчи свако јутро, окренуо се здравом животу. За све то је била крива једна лепа висока плавуша са шишкама.

Игор Тојаловић, II разред

Марта Радмилац

Литерарне сѣране

**Млади не знају шта је старосћ,
а сѣари заборављају шта њо
беше младосћ**

(ирска њословица)

Све у животу је пролазно. Цео живот нам прође у ишчекивању – чекамо да одрасемо, да завршимо школу, да нађемо посао у својој струци, да створимо своје породице... Али шта нам на крају остаје? Остају нам лепе успомене на које са осмехом гледамо и које бисмо поново радо проживели.

Често седим у соби и присећам се прича својих бака и дека о томе како су се они некада дружили по поселима, игранкама, вашарима... По њиховим речима, младост је прелепа, она зрачи топлином и радосћу. Све то данас млади желе да пробају, желе да осете ту топлину и радост, чар првих љубави, дружења, како би имали успомене којих

ће се у старости присећати. Старији, међутим, имају страх да их пуне да проживе младост, у жељи да их заштите од лошег друштва, алкохола, дроге... Разумем њихову бригу, али разумем и младе, њихову нестрпљивост и жељу да живе живот пуним плућима.

Знам, одувек је постојала нека врста сукоба између младих и старијих. У нади да ће тај сукоб нестати, млади треба да постану стрпљивији и да саслушају савете старијих, јер је ипак за њихово добро, а старији би требало да се присете своје младости, заблуда и лутања, па тек онда да дају савете.

Милица Маџовић,
IV разред

**Млади смо и необавешћени, али до
зуба наоружани радозналошћу**

Нас, младе, често не разумеју, кажу нам да смо необавешћени и бунтовни. Никада се не запитају шта привлачи нашу пажњу. Много је људи жељних знања, али систем вредности је такав да предност имају они који су мање образовани. Млади који желе професионално да се баве спортом, уколико иду у државну школу, често имају проблема због изостанака, док се проблематичним ученицима изостанци толеришу, зато што су они „проблем” и треба их пустити да што пре изађу из система. Код нас млади немају исте могућности које се пружају њиховим вршњацима у иностранству, па често, у потрази за бољим условима, одлазе из земље у иностранство. Многи осуђују тај поступак, али нису криви ти млади људи жељни знања, већ они који су смислили овакав систем који нас систематски уништава. Учимо небитне ствари, у пракси заостајемо, па нам кажу да смо необавешћени. А ми, до зуба наоружани радозналошћу, тражимо начин да искоренимо „нови” систем вредности.

Дијана Маринковић, III разред

**Срећа је као здравље:
кад је њу, не ѣримећујеш
је” – Михаил Буљаков**

Седео је на кревету и осетио како му нога опет трни. Ништа није могао да уради, осим да се мало промешкољи и да настави да чита лекцију. Ових дана је био веома нервозан и сви су му сметали, иако су желели само да помогну и да се нађу ту када му нешто затреба. Лежао је у кревету већ две недеље због прелома ноге и устајао је само на кратко. Иначе је био стално у покрету и никада му није представљало проблем да некуд јури. И сада му није јасно како је могао да се повреди у секунди непажње: лопта је кренула ка њему, а паркет се учинио превише клизавим и...

Марта Радмилец

трас, буп, кврц, ево га у кревету. Одједном се сетио реченице коју је негде давно прочитао: „Срећа се састоји из избегнутих несрећа”. Сада му је та мисао изгледала као велика животна мудрост и тек сада је увидео колико му недостаје да потрчи, да осети бол у плућима од свежег, хладног ваздуха, да ујутру нагло искочи из кревета, јер касни у школу. Када је све то могао себи да приушти, он је сматрао да је то нешто најнормалније. Био је способан да се стара о себи и да не мучи остале због неких свакодневних ситница, али се то променило и он је желео само да му што пре скину гипс и да стане на своје ноге. Доктор му ништа прецизно није рекао о времену које ће провести у кревету. Једино што га је смиривало је било то што ће бол проћи и што ће за коју недељу поново моћи да хода. Сва његова срећа тренутно је зависила од здравља. Како олако можемо да изгубимо оно највредније што имамо, а да тога нисмо ни свесни!

Брајислава Новковић, II разред

Чишам – дакле йосйојим

„Ко је савијен над књијом, усјравно хода“

На жалост, читалачке навике данашњих генерација нису на завидном нивоу, млади данас читају само оно што се од њих тражи, а многи нису прочитали ни обавезну лектуру. Наравно да је лакше одустати од нечега што нам представља оптерећење, па тако брзо затварамо књигу и одлазимо да се бавимо наизглед битнијим стварима.

Ако још нисте стекли навику да се позабавите књигом у слободно време, могуће је да нисте открили шта вас интересује. Можда звучи чудно, али понекад се одлучимо за читање књиге коју смо случајно нашли или добили на поклон. Можда откријете да вам пријају романи или, можда, поезија. Када једном откријете књигу, постаћете редован члан библиотеке. Самим

тим ваш вокабулар ће се обогатити, имаћете више тема за разговор и побољшаћете концентрацију. Како бисмо вам помогли у тражењу сопственог идентитета у свету књи-га, предложимо вам неке књиге које ћете, надамо се, и заволети, јер као што рече велики А. С. Пушкин: „Читање је најбоље учење.“

Брајислава Новковић, II разред

МОЈ ИЗБОР Никола Вудаковић:

10 књија које сви шреба да прочишају:

1. „Браћа Карамазови“ Ф. М. Достјојевски
2. „Рат и мир“ Л. Н. Толстој
3. „Сто година самоће“ Г. Г. Маркес
4. „Слика Доријана Греја“ О. Вајлд
5. „Тријумфална капија“ Е. М. Ремарк
6. „Степски вук“ Х. Хесе
7. „Травничка хроника“ И. Андрић
8. „Тврђава“ М. Селимовић
9. „Исповести“ М. Кајор
10. „Софијин свет“ Ј. Гординер

Јован Јовановић Змај (1833–1904)

Змај који бљује љубав

Таши, таши таанана и свилена марама и Ђиха, ђиха, све чешири круше... речи су нашег најславнијег писца за децу. Свима су нам као малој деци ако не пред спавање, онда на крилу веома често певушили најлепше песмице, а ми тако мали нисмо знали да је те речи, заувек уклесане у наша памћења, написао велики Јован Јовановић Змај.

Змај је рођен 1833. године у Новом Саду. Основну и средњу школу завршио је у родном граду. Након завршене гимназије, одлази у Пешту где уписује правни факултет. Касније ће студирати у Прагу и Бечу. По завршетку студија, враћа се у Нови Сад и добија посао, где упознаје своју жену Ружу Личанин. Убрзо почиње да се бави књижевним радом, уређује часопис „Јавор“ и сатирични лист „Комарац“. Свој надимак Змај, добио је игром речи. Наиме уређивао је часопис „З. Мај“, многи су то читали „змај“ и тако је Јован Јовановић добио надимак који је постао синоним за најбољег дечијег писца.

Срећни Новосађанин, у тридесет и седмој години завршава медицину и постаје лекар. Породица, на челу са вољеном супругом Ружом, била му је непресушан извор инспирације за књижевна стваралаштва. Стога је издао збирку песама „Ђулићи“. Сам назив збирке исказује велику љубав према жени Ружи, на турском ђул значи – ружа. Доста је времена проводио у писању, бавио и политиком, преводио је многа дела из немачке, енглеске и мађарске књижевности.

Веома брзо му живот креће низбрдо, умиру му сви чланови породице. Прво четворо деце, па супруга и на крају последње дете. Након смрти целе породице, умиру му и два сестрића које је много волео. И поново његова продица, сад већ мртва, му је непресушан извор инспирације и он поново ствара најбоља романтичарска дела и издаје збирку под називом „Ђулићи увеоци“.

Свој тешки и напаћени живот скончао је 1904. године у Сремској Каменици. С правом можемо рећи да је он морална икона Србије и српског народа. Човек који је прошао прави животни пакао, никада није поклекнуо и све је то поделио са нама кроз сјајне песме.

Игор Тојаловић, II разред

Споменик Јовану Јовановићу Змају у Новом Саду

Анкеџа:

ПОД ТАЧКОМ РАЗНО

КАКО ЗАМИШЉАШ ИДЕАЛАН ДАН У ДОМУ?

Соба 1: Спавање до 11 сати, без буђења, без музике. Обилан ручак са добрим дезертом.

Емилија: То је обично викенд, када је лепо време и када нас има доста, а нема шта да се учи.

Дијана: Без васпитача и са више излазака!

Јована: Сваки дан је посебан на свој начин.

Соба 5: Идеалан дан у дому не могу да замислим без својих цимера уз забаву и дружење. (Мало учења не би шкодило)

Андријана: Дан генералног штрајка, проведен са Хакером и Николом.

КАКАВ ЈЕ ОДНОС ИЗМЕЂУ СТАРИЈИХ И МЛАЂИХ ДОМАЦА?

Соба 1: Однос је задовољавајући – млађи слушају савете старијих.

Емилија: Старији стално глуме неку строгаћу.

Дијана: Одличан! Млађи слушају старије, бар је тако код мене у соби.

Милица и Ана: Веома лош зато што млађи домци не поштују старије.

Нина: Ми старији смо више него коректни према млађима.

ДА ЛИ СТЕ СКЛОНИ ОДЛАГАЊУ ОБАВЕЗА?

Соба 1: Свакако. Своје обавезе не извршавамо на време поучени примером просветних радника.

Дијана: Да, посебно ако је у питању учење.

Милица: Не, увек се трудим да извршавам своје обавезе на време.

Андријана Б.: Ја бих заиста волела да све стигнем, али ми не полази за руком, стога морам да одлажем обавезе.

ОСОБИНЕ ИДЕАЛНОГ ЦИМЕРА/ЦИМЕРКЕ?

Соба 1: Послушан, уредан, са великим џепарцем, дарежљив, по могућству наиван.

Милица и Ана: Никад није у соби, не смета нам и не буди нас његов аларм.

Цицко: Спремност да помогне свом цимеру, сналажљивост, духовитост, дружељубивост.

Марија: Да буде тиха док други спавају, да не буде себична, зла, да буде комуникативна и да ме разуме.

Дијана: Да сама спрема собу, да ме слуша и да никад не учи у соби.

ДА ЛИ УВЕК ИМАШ ПЛАН ИЛИ ПУШТАШ ДА СТВАРИ ИДУ СВОЈИМ ТОКОМ?

Соба 1: Живот је непредвидив. Нико не зна шта доноси ново јутро. (Обично нам донесе васпитачицу)

Наше велико „домско“ срце!

Цицко: Сваки мој дан је унапред испланиран јер ми је тако лакше да остварим своје циљеве.

Соба 5: Нека иде својим током, па шта буде.

Андријана Б.: Мој план је да ствари иду својим током.

Хакер: Оно што испланирам обично се не оствари, па зато планирам оно што не желим да ми се деси.

КАКО РЕАГУЈЕШ КАДА ТИ ЈЕ СВЕГА ДОСТА?

Соба 1: Иживљавам се над цимером.

Дијана: Одем на Мораву са Макицом и Јори.

Милица и Ана: Ставим слушалице у уши, легнем у кревет и добро се исплачем.

Емилија: Јако побесним и одем негде напоље.

Цицко: Избројим до 10 и размислим о ономе што ме је изнервирало.

Нина: Не реагујем.

ШТА РАДИШ КАД НИШТА НЕ РАДИШ?

Соба 1. Паааа... ништа. Ово питање је мало чудновато.

Цицко: Легнем да спавам и одморим се.

Нина: Проводим време на друштвеним мрежама.

Марија: Спавам, јер сам увек прва смена.

Марко: И када ништа не радим ја играм баскет.

Андријана: Учим за типовање.

ВОЛИШ ЛИ ПУТОВАЊА И КАКО ИЗГЛЕДА ПУТОВАЊЕ ИЗ ТВОЈИХ СНОВА?

Соба 1: Ужарени песак Мајамија или узбудљиве чари Тајланда.

Милица и Ана: Барселона, Париз, Лондон,...

Цицко: Ја обожавам путовања са пуно дружења, игре и смеха.

Нина: Нека то буде нешто попут Дизниленда.

Андријана: Моје путовање из снова је, за сада неоствариво, Домијада у Крушевцу.

Марко: Волео бих да посетим Москву.

Анкета: ПОД ТАЧКОМ РАЗНО

Три вреднице

ДА ЛИ СИ ВЕШТ ДА ИСКОМПЛИКУЈЕШ СТВАРИ?

Соба 1: Ја сам једноставан човек, који живи компликован живот.

Јелена: Да у томе сам прва.

Милица: Јесам, то ми увек иде од руке.

Дијана: Веома вешта. Од мрава направим магарца.

Јована: Само ја могу тако да их искомпликујем.

Никола и Хакер: Може се рећи да смо у томе непревазиђени. Гори смо, чак и од Андријане и Милице.

ДА ЛИ ПРЕПОЗНАЈЕШ ЗНАКЕ КОЈЕ ТИ ШАЉЕ НЕКО КОМЕ СЕ СВИЂАШ?

Соба 1: По домским правилима забрањено нам је да уочавамо било какве знаке од стране супротног пола.

Андријана и Кристина: Препознајемо знаке које нам шаљу лупањем о цеви, али би могли бити мало креативнији.

Марко: Углавном не.

Цицко: Да и трудим се да то сачувам у себи.

Јована: Да, то свако примети.

Милица: Ја препознајем само његове знаке.

ТВОЈ ЖИВОТНИ МОТО?

Нина: Идем, паднем, устанем, наместим круну и кренем даље.

Дијана: Док сам-нек сам, кад ме не буде причаће о мени.

Милица и Ана: Спавај док можеш, после нећеш моћи.

Анђела: Гнев обуздати, у победи се умерити, себе самог победити, то је права победа (Хипократ)

Јелена: Ако пролазиш кроз пакао, само настави да ходаш.

Цицко: Оствари своје циљеве!

Кристина: Сврха живота је живот са сврхом.

Луди и Хакер: Обогати се или умри покушавајући!

Домски мудријаши

П.С. Да не би Андријане, не би ни ове стране!

Ваља се, не ваља се

У очају, данас, многи од нас посежу за неким новим методама побољшања успеха и превенције несреће. Не очекујте неки нови трик за боље памћење, или најновије истраживање о брзом читању. Не, овде је реч о ономе што треба урадити како бисмо поправили постојећу ситуацију и спречили несрећу, односно о ономе што се ваља или не ваља.

З *нази ме, добићу кеца*, реченица је коју чујемо и пре поздрава од стране наших вршњака. Пуко суверје или не, међу ученицима влада стах да ће, ако некога нагазе, добити једини-

цу. Још већи страх у школе уноси, с колена на колено, пренешен мит да ће баш њих, ако испусте књигу или свеску, професор прозвати да одговарају одређени предмет. Ученици, као ученици, из страха или већ чега, примењују алтернативно решење и за овај проблем. Решење је да се књига добро нагази док је још на поду, једном или више пута – ради превенције.

И стина или не, видимо да многи од нас верују у ово. Да ли је тајна срећног живота у томе да се придржавамо „неписаних правила“, која понекад могу бити морбидна, или у нечему другом, не знамо. Нека од њих

укључују обилазак црних мачки и сличних несрећних животиња у широком луку, и по цену кашњења у школу или на неки састанак, обилазак најнесрећнијих бандера од свих у граду, бандера у облику кеца, поготово избегавање мердевина. Ако већ мислите да нема другог решења, нека алтернативна, „народска“, прочитали сте овде. Заинтересовани за ове методе, могу се јавити некој баки, која све ово добро познаје и по повољној цени их може упутити. Са срећом, против несреће!

*Јелена Живановић, II разред
Стефан Вукићевић, II разред*

МУЗИЧКА СТРАНА:

IN MEMORIAM

КЕМАЛ МОНТЕНО

У јануару 2015. године, све љубитеље шансона и поп музике, потресла је вест о смрти велике музичке легенде са ових простора, Кемала Монтена. Овај босанско-херцеговачки кантаутор, текстописац и шансоњер, важио је за једног од најпознатијих поп певача бивше Југославије. У својим претежно љубавним песмама је на јединствен начин објединио мотиве босанских севдалинки са меди-теранским шармом италијанске канцоне. Своју каријеру је започео далеке 1967. наступом на фестивалу „Ваш шлагер сезоне”. Поред своје соло каријере остаће упамћен и по бројним дуетима са великим именима као што су: Раде Шербеџија, Борис Новковић, Арсен Дедић, Здравко Чолић, Оливер Драгојевић и многи други. Кемо, како су га пријатељи звали, иза себе је оставио хитове за сва времена, од којих су најпознатији: *Душо моја, Није хтијела, Једне ноћи у децембру, Сарајево љубави моја...*

Никола Видаковић, III разред
Ијор Тојаловић, II разред

МОЈ ИЗБОР

Класика за сва времена:

1. „Стварање света” – Хајдн
2. „Лабудово језеро” – Чајковски
3. „Чаробна фрула” – Моцарт
4. „Мадам Батерфлај” – Пучини
5. „Ероика” – Бетовен
6. „Грехтен за вретеном” – Шуберт
7. „Пасија по Матеју” – Бах
8. „Револуционарна етида” – Шопен
9. „Четири годишња доба” – Вивалди
10. „Фауст” – Лист

Ијор Тојаловић, II разред

МОЈ ИЗБОР рок ђесме:

1. Deep Purple – *Soldier Of Fortune*
2. Led Zeppelin – *Whole Lotta Love*
3. The Animals – *The House of the Rising Sun*
4. Led Zeppelin – *Stairway To Heaven*
5. Nirvana – *Where did you sleep last night*
6. Metallica – *Enter Sandman*
7. Red Hot Chili Peppers – *Suck My Kiss*
8. Chuck Berry – *Johnny B. Goode*
9. Jimi Hendrix – *Foxy Lady*
10. Jet's – *Are You Gonna Be My Girl*
11. Judas Priest – *Angel*
12. The Cardigans – *My Favourite Game*

Маринела Мићковић, III разред

IN MEMORIAM

ВЛАДА ДИВЉАН

Бивши фронтмен групе „Идоли“, Влада Дивљан, изненадном смрћу у 57. години живота опростио се од многобројних обожаваоца. Преминуо је у Бечу 5. марта 2015. године после борбе са тешком болешћу, оставивши иза себе богату каријеру. Овај српски рок музичар био је члан џез-рок група Мерлин и Звук Улице, а од 1979. до 1984. године био је предводник вокално-инструменталног састава „Идоли“ који је првобитно носио име „Дечаџи“. Од 1985. године кренуо је са самосталном каријером, у оквиру које је наставио са поп-рок формом упоредо се бавећи филмском музиком. Остаће упамћен по великим хитовима, попут: *Маљчики, Она то зна, Малена, Док добује киша, Русија* итд. Албум *Одбрана и последњи дани* проглашен је од стране музичких критичара за најбољи албум свих времена југословенског рока.

Никола Видаковић и Ијор Тојаловић

КРАТКА ШЕТЊА КРОЗ ДОМ

КЛУБ:

Д

обро дошли у наш клуб, место где, углавном све почиње! Најважнији предмет у овој просторији је – **даљински**. Веома га је тешко добити, морате заложити највреднију ствар који сваки домац поседује – **ученичку картицу!**

→→→ Пут нас даље води до – **степеништа...**

СТЕПЕНИШТЕ:

Овде се окупљају наши домски голупчићи, стоје наслоњени на ограду или седе на степеницама и мирно ћаскају док их не отерају неке домске галамције, или док их Горанче хладним погледом не подигне са још хладнијег бетона, или док их мириси који се шире по целом дому, не одведу, куда другде, него у – **КУХИЊУ**.

КУХИЊА: ←←←←←←←←←←←←←←←←

Натпис на вратима кухиње:

**НЕЦИНА ТЕРИТОРИЈА
ПРИСТУП ЗАБРАЊЕН ДО 18:00**

↓ Из кухиње је најкраћи пут до капелице:

КАПЕЛИЦА:

Капелица је иначе смештена тик уз учионицу где се мудре главе, надвијене над књигом, пуне знањем!

→→→→→→→→→→→→→→→→ Пут нас даље води...

УЧИОНИЦА:

„Тише ви доле под капелицом!”

↓ ... и даље до сале ... ←←←←←←←←←←←←←←←←

САЛА:

Пространа је ова сала,
Ни за фолклор није мала!
На бини се даске тресу
Домци касне, ко зна где су!
Код огласне они стоје,
Док им сви минуте броје!

→→→→→→→→→→→→

Шарене сѝране

ДОМСКИ МУДРИЈАШИ

Викенд биоскоп

Дошао је викенд, а твоји цимери и ти сте остали у дому како бисте искористили тишину и научили лекције из свих предмета из којих ће вас професори питати током недеље. Знате да нема те много слободног времена, али сте и сами свесни да морате направити паузу, макар увече.

Звучи вам познато? Наравно, јер сваког викенда наши домци се окупљају у клубу или у сали и друже се уз добре филмове. Ту су и обавезне грицкалице и сокићи за добро расположење. Филмови су различитих жанрова – хорор, љубавни, комедије, важно је да су занимљиви.

Брајислава Новковић, II разред

ТОП 10 домаћих филмова

1. Маратонци трче почасни круг
2. Балкански шпијун
3. Ко то тамо пева
4. Тесна кожа 1
5. Подземље (Underground)
6. Четврти човек
7. Професионалац
8. Лепа села лепо горе
9. Лајање на звезде
10. Мала ноћна музика

ПЕСМА О ДОМУ

Дом је наша кућа друџа,
Ни недеља овде није дуџа.

Ово је дом свих чачанских школа,
У њему је Ивањице љола.

Камере нас љраше свуда,
Не може се било куда.

Музика нас јуџром буди –
Усџајање! Зора руди!

Учи се овде свакој дана,
У школи домци немају мана.

Око шесџ је љрава збрка –
На вечеру џад је џрка.

Васџиџачи децу броје свако вече –
Домски живџи љо љроџису џече.

Ред, рад, дисциплина –
То је моџи овој џима!

Јелена Живановић, II разред

Новинари нашег листа на задатку

Бисери:

- Имаш ли празну свеску за вежбање?
- Имам полупразну... у ствари полупопуњену.
- **Јао, боле ме бубрези!**
- **Можда је од каиша од панталона.**
- Пије ми се сок... од 2 литра.
- **Колико сам ја луда и болесна! А штета – баш сам лепа.**
- Ма не можете ви да вичете на мене колико ја могу да се смејем!
- **Не можеш ме убедити да не разазнајеш фотоме ове речи.**
- Реците ми неки пример на пример.
- **Ја кад могу да спавам, ја не могу.**
- Ко није на спавању?
- Васпитачице, код мене сам ја ту!
- **Мала Маја је плеоназам!**
- Какав је чеп? – Вадичеп. – Што ниси понела пампур!
- **Јао, изашло ми је нешто по враџу! Штета је ово?**
- **Ми смо из љаџолоџије учили о мрџвачким љеџама, чистџо да знаш!**
- Добар дан, васпитачу! Како сте?
- Памтим и боље дане! Како си ти?
- Како су мртви, ја сам добро!
- **Имаш ли браџа или сесџру?**
- **Имам два браџа.**
- **А је л' личе на шебе?**
- **Па не баш...**
- **Па добро, онда можемо да се љоознамо.**

Шарене сѝране

Три шачке ...

Цимер је... особа која чисти собу кад си ти прва смена... онај који прави буку у пет ујутру... џангризало... особа која поједе све што донесете од куће... особа која вам је најдража кад је одсутна...

Храбросѝ је... кад одеш у школу а ништа ниси научио... укључити телевизор за време учења... бити свестан опасности, а опет не бринути... читање домаћег из празне свеске... показати неком фотографију са домске картице...

Слобода је... викенд... кад штрајкују професори... кад си сам у соби... продужени излазак... нешто што нема цену...

У здравом телу, здрав дух

КВАЗИ КВИЗ

- Топла вода је...?**
А) елементарна непогода у дому
Б) добра страна викенда у дому
В) највеће изненађење за домце кад оду кући
- Учионица је...?**
А) причаоница
Б) место са добрим интернет сигналом
В) мучионица
- Слобода је...**
А) штрајк просветара
Б) кад те васпитач не буди ујутру
В) кад си на блоку целе недеље
- Васпитач је...**
А) проблем
Б) особа од које се кријеш кад побегнеш из школе
В) особа која ти помаже да решиш проблем
- Ако вас нешто мучи...**
А) пожалићете се другу и покварити му дан
Б) наставићете да спавате
В) позваћете родитеље и покварити им сан

Ако имате највише одговора под А:

Ви сте особа од укуса: запршка сте у свакој домској чорби.

Ако имате највише одговора под Б:

Фотогенични сте – има вас на свакој домској камери.

Ако имате највише одговора под В:

Ви сте особа која обећава, ви знате одговор на свако квази питање.

Јелена Живановић, II разред
Брајислава Новковић, II разред

ДОМСКА ЧИОДА

- А – Аларм у 6,30, а ја сањам викенд...
Б – БРЗО као домски интернет.
В – Викенд долази – неко остаје, неко одлази!
Г – Галама. (Каква је то галама горе!)
Д – Домска чиода – шалимо се с влашћу!
Ђ – Ђачки парламент: „Покажи мишиће, да видимо ко је јачи!”
Е – ЕУФОРИЈА – радним данима од 17,30!
Ж – Журим на журку!
З – Звекет кључева – аларм за тишину!
И – Ивањичани – 50 % домске популације!
Ј – „Јеленче”: где год пошли, одакле год се вратили, у Јеленче смо свратили!
К – Картица: није кредитна, али отвара многа врата!
Л – Ланч-пакет: кад си гладан, ниси сав свој!
Љ – Љиља – желимо јој брз опоравак!
М – Мама, шта куваш за викенд?
Н – Нови душеци за лепши сан!
Њ – Њујорк тајмс – главна конкуренција Домцу!
О – ОПСТАНАК до петка.
П – ПЕТАК: Домска слава!
Р – Ризи-бизи: јело за које никад није касно.
С – Септембар: Састасмо се у септембру!
Т – Тражи се послушна цимерка која учи на галерији.
Ћ – Ћуфта – неком једна неком две!
У – Угљеша! (Домци знају зашто.)
Ф – Фајронт! Журка до пола дванаест!
Х – Хладни сендвичи за мирна црева!
Ц – Црћи ћу од глади!
Ч – Чист чаршав на столу за пеглање.
Џ – Џабе стојиш испред осмице, нема интернета!
Ш – Шахисткиње: кад њих победите, успели сте у животу!

Домски мудријаши

Шарене сѝране

ДОМСКИ МУДРИЈАШИ

Домска ТВ:

- 06:30–08:00** Ментално разгибавање са васпитачи-
цом Олгицом (Ајмо, децо устајање!)
- 08:00–11:00** Без коментара! (Тишина! Време
учења!)
- 11:00–12:00** Сиви дом (Чекајући ручак)
- 12:00–15:00** Гастрономад (Врхунска кухиња са
Лепом Жаном)
- 15:00–18:00** Дом за вешање (Време (м)учења)
- 18:00–20:00** Дођи на вечеру (Пожури да не нес-
тане)
- 20:00–22:00** Ја имам таленат (Домске секције)
- 22:00–23:00** Сабирни центар (Пописивање!)
- 23:00–06:30** Нема сигнала! (Извињавамо се због
прекида програма)

10 НАЈВЕЋИХ ДОМСКИХ ЛАЖИ

1. Сутра устајем на доручак!
2. Не мењам ја своје цимере ни за шта на свету!
3. Учићу вечерас!
4. Онај аларм од јутрос није био са мог телефона!
5. Ево, устајем, још само 5 минута!
6. Вечерас ћу да распремим свој ормар!
7. Не наручујем више ништа из Кинга!
8. Од сутра редовно учим!
9. Нећу потрошити ни динара до петка!
10. Свратићу на журку само на 15 минута!

ДРАГЕ МОЈЕ ЦИМЕРКЕ,

Одох и ја на ту, дуго очекивану екскур-
зију. Хтела сам вам рећи... Будите добре,
сређујте собу сваког дана. (Усисивач вам је
у учионици, чисто да вас обавестим). Када се вра-
тим, соба ће да цакли, свима ћу да причам како
имам вредне цимерке. Пазите ми на кревет! Бу-
дите добре, пазите на момке, не шаљите им бес-
потребне поруке. Немојте много да зевате по сте-
пеништу! Поједите ову чоколаду, ако се не исто-
пи док ви дођете! Љуби вас ваша цимерка!

Pro et contra

1. Неко то од горе види све.
2. Луд и добар браћа рођена.
3. Ја знам да ништа не знам.
4. Батина је из раја изашла.
5. Ум царује, снага кладе ваља.
6. Свака крпа нађе закрпу.
7. Боље врабац у руци, него голуб на грани.
8. Јутро је мудрије од вечери.
9. Понављање је мајка науке.
10. Слобода није једноставан домаћи задатак.

Јелена:

- a. Тачно тако, због тога пазите како се понашате.
- b. Увек било и остало и луд и добар увек исто прођу.
- c. Тачно, због тога се трудимо да сваког дана саз-
најемо нешто ново .
- d. Тачно, ако разговор не помаже, батине су закон.
- e. Управо тако, зато, децо, памет у главу.
- f. Тачно, свако нађе неког ко му одговара.
- g. Боље је да сачувамо оно што имамо, него да га
изгубимо због нечег што нећемо ни имати.
- h. Тако је, што не можеш вечерас, остави за сутра
- i. Тачно, чак су и највећи умови понављали неки
разред.
- j. Поготово ако имате домаћи задатак.

Никола:

- k. Ми одавде видимо боље.
- l. Није тачно! Луд увек прође најбоље.
- m. Самим тим што знам да ништа не знам, ја неш-
то знам. Сократ је будала.
- n. Да је батина ваљала она би у рају и остала.
- o. Оно што снага може, о томе ум само сања.
- p. Није тачно, неким крпама не треба закрпа.
- q. Не треба да се задовољавамо мрвицама које нам
живот пружа. Боримо се за нешто више!
- r. А шта ћемо ако ујутру устанемо на леву ногу?
- s. Откуд знамо да их је баш понављање довело до
успеха?
- t. Није тачно, и од домаћих задатака се лако може-
мо ослободити.

У ЈЕДНОЈ ГРАДСКОЈ КОШНИЦИ...

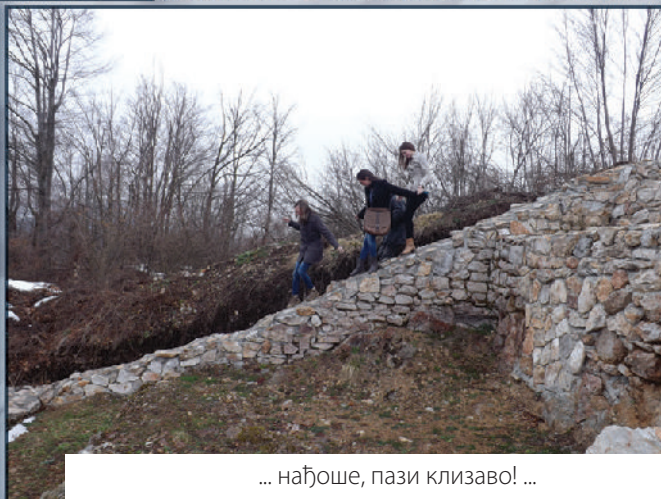

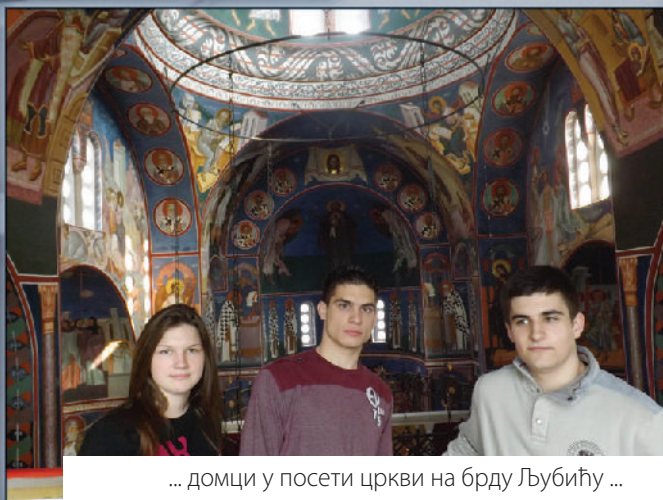
шахисткиње у Врњачкој Бањи ...

... а ови још траже Градину ...

... нађоше, пази клизаво! ...

... домци у посети цркви на брду Љубићу ...

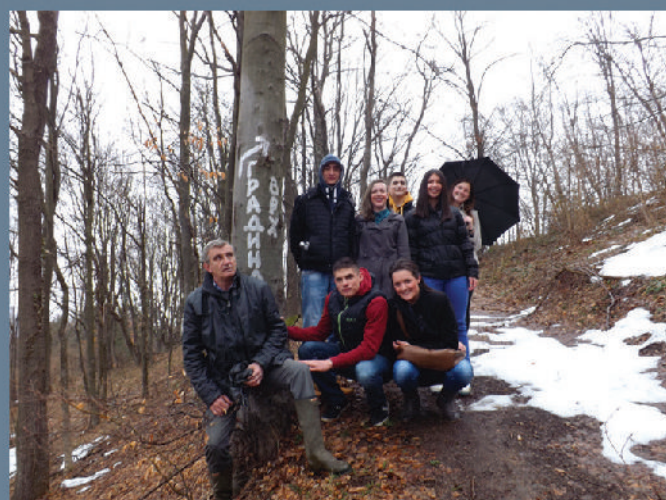
... док други уче ... или прелиставају „Домац“.

Закуска, на крају дана.

Орјентисање нам је боља страна...

... нађосмо Градину!